

บทนำ

ลือา สมิทธิ์...

เด็กหญิงตัวน้อยนางฟ้าของคุณแม่ไอริน พี่อาร์มมือหนึ่งของวงการไต้ดิน และแต่ดี่เรมิ่งตัน นักธุรกิจมากความสามารถที่มีทั้งธุรกิจบนดินและไต้ดิน เด็กหญิงลือาถูกเลี้ยงดูมาด้วยความรักความอบอุ่น เติบโตมากับครอบครัวอย่างมีความสุขเหมือนเด็กสาวทั่วไปใช่ไหมหรือ

“ไอ...ลือน่ารักไหม” หนูน้อยในวัยห้าขวบกะพริบตาปริบๆ หมุนตัวซ้ายขวา ปลายนิ้วป้อมๆ จับชายกระโปรงชุดเจ้าหญิงฟูฟ่อง ยกขึ้น ริมฝีปากเล็กขยับอวดรอยยิ้มกว้างสดใส

“จ๋า ลือาของไอน่ารักที่สุด” ไอรินก้มลงไปพัดแก้มย้อยอย่างมันเขี้ยว หนูน้อยหัวเราะคิกคักอย่างชอบอกชอบใจเสีจก็เดินตุ๊กตุ๊กไปหาชายวัยกลางคนที่กำลังเปิดแค็ตตาล็อกสินค้า

“เรไร” ลือาเดินมาเกาะขาเรมิ่งตัน แต่เจ้าตัวชอบเรียกว่าเรไรมากกว่า ดวงตาเป็นประกาย มองแค็ตตาล็อกสินค้าอย่างสนใจ เรมิ่งตันเห็นแบบนี้ก็นึกว่าตัวลูกสาวขึ้นมานั่งตัก แม้จะขัดใจกับคำเรียกขานแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะดูจะเป็นคำติดปากของหนูน้อยมาตั้งแต่เล็กๆ แล้ว เขาตวัดสายตามองค้อนไปยังภรรยาที่ยิ้มกริ่ม

มองมา

สอนมาดี!

“เรารู้ ไม่น่ารักเลย” ลีอาขมูบขมิบปากงึมงำ จ้มนิ้วไปยังรูปสินค้าที่มีทั้งระเบิดและสารพัดอาวุธสงคราม ใบหน้าเล็กลง ริมฝีปากเบะอย่างไม่พอใจ

“อ้าว! ไม่ชอบหรือสาวน้อย แต่เห็นในห้องหนูมีแต่ของเล่นพวกนี้” เรมิงต้นหัวเราะเสียงดัง ไม่เชื่อถือน้ำคำพูดของร่างเล็กบนตัก ปากบอกว่าไม่น่ารักแต่เขาก็เห็นเจ้าตัวชอบและสนใจของเล่นพวกนั้นอยู่มากที่สุดทีเดียว

ของมันอยู่ในสายเลือดนี่นะ...

“ชอบ แต่ไม่สวย” ดวงตากกลมโตปลายหางตาวัดเฉียงขึ้น เหมือนกับตาหงส์จ้องมองรูปสินค้าด้วยประกายตาวาววับหมายมาดแบบที่คนเป็นพ่อไม่ทันได้เห็น พร้อมกับประกาศติดตังก์องในใจของหนูน้อยที่ไม่มีใครได้ยิน

ต้องเปลี่ยนโฉม!

แน่นอนว่าความตั้งใจมุ่งมั่นนั้นแรงกล้า ต่อให้เวลาผ่านมาความคิดก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง หนูน้อยลีอาเติบโตเป็นเด็กหญิงลีอา กระทั่งมาเป็นหญิงสาวก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย ความชื่นชอบในวัยเด็กก็ยังคงเหมือนเดิม แต่ความชอบทั้งสองนั้นดูจะย้อนแย้งกันเล็กน้อย

อย่างไรล่ะเธอ?

ลีอาชอบสวนสนุกดิสนีย์ ฝันอยากเป็นเจ้าของหญิงในแฟรี่เทลส์ ต่อให้โตมาแล้วรู้ว่ามันเป็นนิทานหลอเด็ก แต่ความรักในตัวการ์ตูนเหล่านั้นก็ไม่หายไป เธอมีแคร็กเตอร์เป็นผู้หญิงพาสเทล มีไลฟ์สไตล์ใดๆ ในขณะที่เดียวกันก็ชื่นชอบอาวุธสงครามเป็นชีวิตจิตใจ

สิ่งเดียวที่เจ้าตัวขัดใจคือ...

ทำไมอาวุธสงครามต้องหน้าตาน่าเบื่อแบบนี้

หน้าตาบ้านๆ เหมือนกันหมด ขาดความสดใส

สิ่งมีชีวิตที่ชอบสีล้วนแบบเธอไม่เข้าใจ...

ลือาไม่ถูกใจกับสิ่งนี้

ตอนเด็กๆ ก็ทำได้แค่นั่งไม่ชอบใจไปเรื่อย พอโตมากก็มีสิ่งที่ทำได้มากขึ้น ดังนั้นความมุ่งมั่นในยามนั้นต้องถูกสานต่อ

เอาละ...เธอจะสร้างโปรดัคต์ไลน์ใหม่ และวางโพลีชันนิ่งให้ไม่เหมือนใคร แพ็กเกจจึงต้องสดใส ใครเห็นต้องสะดุดตา

ลือาหมายมั่นปั้นมือว่าเธอจะต้องทำให้ดี มันต้องมีคนประเภทเดียวกับเธออยู่บ้างละน่า

นั่นคือจุดเริ่มต้นของร้านขายของเล่นลือา ที่เจ้าตัวตั้งชื่อให้ฟังซิคๆ คุณๆ ว่า The Weapons Club คลับลับของลือา

The Story of Lya has just begun...

1

The Weapons Club

กริ่งง

เสียงกริ่งสัญญาณบอกเวลาสิ้นสุดคลาสเรียนดังขึ้น เสียงเลื่อนเก้าอี้ดังพื๊ปปื๊ตามมา และเพียงเวลาไม่ถึงหนึ่งนาทีต่อมา ห้องเรียนที่แน่นไปด้วยนักศึกษาจำนวนเกือบสี่สิบคนก็โผล่ในพริบตา กลับกลายเป็นทางเดินที่เต็มไปด้วยเสียงเซ็งแซ่ พุดคุยหัวเราะเฮฮา เสียงเปิดปิดล็อกเกอร์ปังปัง และเสียงโหยกโหยกไวววาย

“เฮ้! นี่มันทางเดินนะ” สาวผมบลอนด์กระโดดหลบชายหนุ่มที่ไถสเกตบอร์ดมาตามทางเดินจนเข้าไปชนกับล็อกเกอร์

“โทษทีสาวๆ ผมรีบ” คนก่อเรื่องโบกมือไหวๆ ก่อนจะไถต่อไปไม่หยุด เสียงตะโกนต่อดังก้องไปตามทางเดิน

“เป็นอะไรี่เปล่าเบลล์” เสียงที่ตั้งขึ้นจากด้านหลังทำให้เจ้าของชื่อเบลล์หันกลับไปมอง เมื่อเห็นว่าเป็นใครใบหน้าบึ้งตึงก็คลี่ยิ้ม

“นิดหน่อยนะ ชนล็อกเกอร์ตอนหลบไต่บ้านั้นแหละ” เบลล์บอกให้สบายใจ แต่เมื่อเห็นท่าทางเตรียมพร้อมของอีกฝ่ายก็เลิกคิ้วขึ้น

“เย็นนี้จะแวบอีกแล้วหรอ”

ทุกเย็นวันพฤหัสบดี ทุกคนจะต้องเข้าชมรมกิจกรรมที่เลือกเอาไว้ บางชมรมก็เคร่งเรื่องการเข้าร่วม บางชมรมก็ไม่

...Public and Service ชมรมกิจกรรมที่พวกเธอเลือกนี้ตอนแรกก็ชิลอยู่ แต่ดันเปลี่ยนอาจารย์ที่ปรึกษา และคนใหม่ที่มานี้ก็ออกจะจริงจังอยู่ไม่น้อย

“อ้อ ช่วยหน่อยนะ” ลีอาฉีกยิ้มหวานส่งให้ กะพริบตาปริบๆ อ่อนให้อีกฝ่ายช่วยเซ็นชื่อแทน ช่วงนี้เธอมีสถานที่หนึ่งต้องไปดู วันอื่นก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่วันนี้ดันมีชั่วโมงกิจกรรม

แล้วจะให้ไปหลังชั่วโมงกิจกรรม...ไม่ได้หรอก เธอกลั้นใจรอมาทั้งวันแล้ว ขึ้นให้รออีกนิดก็พอดี ขาดใจตาย!

“มาไม้นี้แล้วเบลล์มันจะล่าปฎิเสธที่ไหนกัน” ผู้มาใหม่ทักขึ้นเสียงกลัวหัวเราะ

“เจฟฟี่” ลีอาเมื่อแผ่รอยยิ้มส่งไปให้ผู้มาใหม่

“ไม่ต้องเลย หล่อนไม่ใช่ผู้ชาย ทำทางแบบนี้ใช้กับฉันไม่ได้ผลหรอก” สาวไม่แท้จิบปากจิบคอ ถลึงตาค้อนใส่ เสริจก็เอื้อมมือเปิดล็อกเกอร์ตู้ข้างๆ

เจฟหรือเจฟฟี่เป็นชายหนุ่มรูปร่างกำยำอย่างคนเล่นกีฬา แต่มีความซึนซอบในของสวยๆ งามๆ เขาชอบหญิงสาวตัวเล็กๆ น่ารัก ให้ความรู้สึกบอบบางเหมือนตุ๊กตา ชอบมองหนุ่มหล่อเป็นอาหารตา จนบางทีก็เผลอจินตนาการว่าตนเองเป็นหญิงสาวร่างบอบบางที่ต้องการชายหนุ่มมาปกป้อง

“เจฟคนดี” เจฟเหลือบมองหญิงสาวร่างบางที่ยืนส่งกระเป๋าใบใหญ่ที่เขาวางบนพื้นมาให้ มือหนาหยิบไปวางด้านในเสร็จ กล่องกระดาศใบเล็กที่วางอยู่ข้างกันก็ถูกส่งตามมา

เจฟกลอกตา ถอนหายใจแล้วรับกล่องมาวางเข้าไปในล็อกเกอร์ ปิดเสริจก็สะบัดมือไล่

ลีอาคลี่ยิ้มหวานให้คนทั้งคู่อีกครั้ง แล้วโบกมือหยอยๆ เดินไปจนกระทั่งลับสายตา หญิงสาวผมบลอนด์ใช้ไหล่สะกิดชายหนุ่มร่างบึก

“ไหนว่าใช้ไม่ได้ผลไง”

หญิงสาวร่างบางกระซิบสายสะพายกระเป๋าเป้ด้านข้าง ขาเรียววาววากับนางแบบรันเวย์ก้าวฉับๆ ดวงตากลมโตทางตาเฉียวเหมือนตาแมวมองตรงไปด้านหน้า เรือนผมสีน้ำตาลไหม้ที่มีไฮไลต์เป็นสีชมพูพาสเทลปลิวไสวไปตามลม ท่วงท่าการเดินอย่างมั่นใจเสริมเสน่ห์ให้แก่ร่างบางจนใครหลายคนหันมองตาม

“วี๊ดวี๊ด!”

เสียงเป่าปากแซวดังขึ้นยามที่ลือก้าวผ่านสนามบาสเกตบอล แต่เจ้าตัวไม่ได้มีที่ทำเขินอาย ซ้ำยังเบนหน้าหันมองต้นตอของเสียง ก่อนจะคลี่รอยยิ้มหวานส่งไปอย่างไม่หวง จากนั้นก็ก้าวฉับๆ ไปตามทางออกตรงไปยังหน้าประตู

“My princess...”

หนุ่มๆ พอได้รับรอยยิ้มก็เหมือนได้ชาร์จพลังงาน มีแรงลุกจากอัฒจันทร์ขึ้นมาวิ่งพล่านรอบสนาม กระโดดชูตสามแต้มลงห่วงไปได้ อย่างที่อปฟอร์ม ถึงแม้ว่าเจ้าของรอยยิ้มจะเดินหายไปไกลแล้วก็ตามเว้นแต่เพียงหนึ่งหนุ่มที่มองตามหลังไปด้วยสีหน้าและสายตาเรียบนิ่ง...

ลือออกมาจากมหาวิทยาลัยได้ก็เลี้ยวซ้ายเดินมาที่ป้ายอรรถประจำทาง ชีวิตในมหาวิทยาลัยที่วอชิงตันนี้ไม่ได้มีคนขับรับส่ง ใช้ชีวิตอย่างคุณหนูเหมือนตอนที่อยู่ไทย แต่เธอพบว่ามันสนุกกว่ากันมาก

พอจบไฮสกูลลือก็บอกว่าเธอต้องการเรียนต่อที่เมืองนอก เธอไม่ได้อยากอยู่ห่างจากไอกับเรย์ แต่อยากลองใช้ชีวิตด้วยตัวเองดูบ้าง โชคดีที่ครอบครัวเข้าใจและให้อิสระในการเลือก ทั้งคู่ไม่ห้ามแถมยังจัดการเรื่องเรียนและที่อยู่ให้เสร็จสรรพ เธอเลยได้มาเรียนและใช้ชีวิตนักศึกษาามมหาวิทยาลัยที่กรุงวอชิงตันซึ่งเรย์มีคอนโดอยู่

หลังจากลงรถและเดินต่อมาอีกเล็กน้อยก็เข้าสู่ย่านชอปปิง สองข้างทางเต็มไปด้วยร้านรวงต่างๆ มากมาย ทั้งร้านหนังสือ เสื้อผ้าแฟชั่น กีฬาชอป เครื่องสำอาง คาเฟ่ที่เปิดทั้งส่วนอินดอร์และเอาท์ดอร์

ลือาเดินผ่านโซนร้านเหล้านั้นมาอีกเล็กน้อยก่อนจะหยุดลงที่บานประตูทรงโค้งสีซีด ข้างกรอบประตูทั้งซ้ายขวากرกระจกสีเหลี่ยม ผืนผ้าขาว มองเข้าไปด้านในเห็นกระป๋องสี บันไดเหล็ก และอุปกรณ์ช่างอื่นๆ วางระเกะระกะ

มือเรียวจับบานประตูเปิดเข้าไปยังด้านใน...

เหล่าคนที่อยู่ด้านในรู้ว่ามีคนเข้ามาก็หยุดการทำงาน แต่เมื่อเห็นว่าเป็นใครก็ยิ้มแย้มทักทายก่อนจะกลับไปทำงานต่อ เว้นแต่ชายร่างเล็กคนหนึ่งที่ได้เดินเข้ามายื่นมือทักทาย

“วันนี้มาเร็วเหมือนเดิมเลยนะครับ” อเล็กซ์เชกแฮนด์เสร็จก็ผายมือให้อีกฝ่ายเข้าไปด้านใน

ชายหนุ่มเป็นวิศวกรคุมงานก่อสร้าง โดยปกติแล้วเขาจะไม่รับงานคนทั่วไป แต่คราวนี้ได้รับการติดต่อจากบุคคลหนึ่งให้มาช่วยคุมงานก่อสร้างที่นี่ อเล็กซ์ถึงกับแปลกใจ และยิ่งแปลกใจมากกว่านั้นเมื่อพบว่าเจ้าของงานเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งที่ยังเป็นเพียงนักศึกษามหาวิทยาลัย

ทว่าเมื่อเข้ามาจับบริพฟังสิ่งที่เจ้าตัวต้องการ เขาก็เลิกแปลกใจ

ลือาเดินผ่านส่วนแรกของร้านเข้ามาด้านใน ซึ่งหากมองเผินๆ ก็เหมือนส่วนที่ใช้สำหรับจัดเตรียมอาหารก่อนส่งออกไป ทว่าในส่วนปฏิบัติงานนี้กลับมีมุมอับสายตาตามุมหนึ่งที่ยากไม่สังเกตจะไม่เห็น

“มุมนี้แหละคะ” ลือามองไปยังจุดที่อเล็กซ์ชี้ มันเป็นมุมของส่วนที่เป็นทางเดินขึ้นไปยังชั้นสองของร้าน แต่ด้วยความที่อยู่ติดชิดกับสายตาของคนที่ได้เดินเข้ามา ต้องหันหลังถึงจะเห็น จึงทำให้กลายเป็นมุมอับที่ไม่มีคนสนใจ

“ใช่ครับ ผมลองมาดูภาพกว้างของห้องนี้แล้ว ทางขึ้นชั้นสองนี้เหมาะสำหรับใช้เป็นทางลงห้องใต้ดิน”

ลือลองเดินไปรอบห้อง แล้วเดินออกไปยังส่วนหน้าก่อนจะเดินกลับเข้ามาอีกครั้งเพื่อทดสอบ

“แต่ว่าผมจะทิ้งทางขึ้นไปชั้นสองไว้เหมือนเดิมเพื่อพรางสายตาด้านในจะมีบันไดขึ้น แต่ก็จะมีทางลับที่ใช้รหัสสำหรับลงไปด้านล่างซ่อนอยู่”

“ดีค่ะ” ลือายัมรับอย่างชอบใจ ไม่เสียแรงที่เซสเตอร์แนะนำมา อเล็กซ์คิดรอบคอบและมองไกลกว่าเธอมาก

ยอมรับว่าลึมนึกไปเลยจริงๆ ว่าถ้าหากคนเหล่านั้นเข้ามาแล้วเดินหายลงชั้นใต้ดิน พนักงานที่ทำงานปกติคงสงสัยน่าดู แต่พอทำแบบนี้แล้วก็สามารถบอกได้ว่าชั้นสองสำหรับ VIP

“แล้วเราลงจากทางนี้ได้รึยังคะ”

“ยังครับ ผมมาร์กจุดให้ดูก่อน ถ้าเจ้าของงานเห็นชอบถึงจะดำเนินการครับ” อเล็กซ์ตอบ จริงอยู่ที่ว่าเขาเป็นคนคุมงานก่อสร้าง แต่ทั้งนี้การตัดสินใจก็ควรอยู่ที่เจ้าของงานอยู่ดี วิศวกรไม่ใช่คนที่จะใช้สถานที่แห่งนี้เสียหน่อย เขาไม่ทำอะไรผลการแบบมัดมือชก และหากมีบางอย่างที่ไม่สามารถทำได้ก็ต้องบอกกันตามตรง

“งั้นดำเนินการได้เลยค่ะ”

ลือาหมุนตัวเดินไปอีกทางที่เคยเป็นทางลงชั่วคราว ทางลงนี้มีแค่บันไดลิงวางพาด แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาสำหรับคนที่ปีนขึ้นลงเพื่อดูงานมาหลายรอบแล้ว วันนี้เธอมาทดสอบระบบไฟ

เป๊ะ...เสียงติดนิ้วดังขึ้น และทันทีที่ลึนเสียงระบบไฟก็ทำงานแสงสีนวลสว่างตามจุดที่เจาะฝังไว้ เผยให้เห็นห้องใต้ดินที่โล่งกว้างผนังแต่ละด้านมีช่องที่เจาะบิลต์อิน ทำเป็นเหมือนชั้นวางของโชว์ตามแบรนด์หรูในห้าง เพียงแต่ว่าช่องที่จะขึ้นชั้นวางในอนาคตนั้น คงไม่ใช่

กระเป๋าทัวร์นาฬิกาทั่วไป

หญิงสาวร่างบางเดินสำรวจจุดให้แสงว่าครบตามที่เธอรู้นไว้หรือไม่ หรือว่ายังมีจุดไหนที่ต้องปรับ แต่เธอก็จัดการได้อย่างไรที่ติร่างบางป็นกลับขึ้นมาด้านบนอีกครั้ง

“ยอดเยี่ยมคะคุณอเล็กซ์”

“ขอบคุณครับ”

“ถ้าเปิดบริการเมื่อไหร่ เชิญคุณอเล็กซ์มาใช้บริการบ้างนะคะ” ลีอาหยอดส่งท้ายขณะที่หยิบของเตรียมกลับ วันนี้เธอหมดธุระกับที่นี่แล้ว

“ฮ่าๆ ไชนไหนดีล่ะครับ แต่ไชนหน้าคงไม่เข้ากับผมเท่าไร ไชนใต้ดินถ้ามีส่วนลดพิเศษให้ก็น่าสนใจอยู่ครับ” อเล็กซ์หัวเราะว่า แหย่หญิงสาวร่างบางกลับ

อย่างที่บอกว่าปกติแล้วเขาจะไม่รับงานคนทั่วไป แต่เมื่อเห็นแบบแปลนก่อสร้างพร้อมกับสินค้าที่จะวางขายที่นี่ เขาก็ไม่แปลกใจที่เซสเตอร์ เดอ ฟลินท์ ถึงกับออกปากให้หญิงสาวคนนี้

มองจากภายนอก ร้านนี้ถูกออกแบบให้ดูคล้ายคาเฟ่สองชั้น เป็นเหมือนร้านขนมหวานทั่วไป มีพื้นที่ให้บริการทั้งแบบอินดอร์และเอาต์ดอร์ให้คนมานั่งกินขนม จิบชากาแฟหรือน้ำหวาน ตัวร้านตกแต่งด้วยสีหวานพริ้งพริ้งเหมือนหลุดเข้ามาในโลกเจ้าหญิงและตัวการ์ตูนดิสนีย์ ภายนอกของร้านนี้ก็เหมาะกับรูปลักษณ์ที่กระจายออราพาสเทลของเจ้าตัวออกมาดี

ทว่าที่น่าสนใจคือส่วนของร้านที่ซ่อนชั้นใต้ดินเอาไว้ การจะผ่านลงไปต้องใช้โค้ดลับบอกผ่านคนที่ถูกกำหนด จากนั้นถึงจะสามารถเข้ามายังโซนด้านหลังได้ และหากจะผ่านประตูลงไปก็ยังมีรหัสอีกหนึ่งชุดซึ่งแรนดอมไม่ซ้ำกัน

ชั้นใต้ดินนี้...ก็เหมาะกับเบื้องลึกเบื้องหลังของหญิงสาวร่างบาง

คนนี่เช่นกัน

ลืออา สมิทธิ์

ตอนแรกเขาไม่ได้เอะใจเพราะว่านามสกุลสมิทธิ์ค่อนข้างใช้กันแพร่หลาย แต่คิดดูแล้วสมิทธิ์ที่รู้จักกับ เซสเตอร์ เดอ ฟลินท์ ไม่น่าจะมีเยอะ และแน่นอน...

ในวงการมีใครบ้างไม่รู้จัก เรมิงตัน สมิทธิ์

“ถ้าคุณอเล็กซ์สนใจละก็ เอราคาพิเศษไปเลยล่ะ” ลืออาเสนออย่างใจป้ำ

“อย่างงั้นผมต้องไม่พลาดแล้วละครับ” อเล็กซ์หมายมั่นว่าเขาต้องมาลองเป็นลูกค้าในวันที่ร้านเปิดให้บริการอย่างแน่นอน

ตอนนี้ส่วนนอกเรียบร้อยไปกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว ขาดเพียงของตกแต่งเท่านั้น ส่วนชั้นใต้ดินคงต้องรอทำทางขึ้นลงและเก็บงานให้เรียบร้อย หญิงสาวถึงจะเข้ามาตกแต่งและเก็บรายละเอียดทั้งหมด

ลืออาออกมาจากร้านก็พบว่าท้องฟ้าด้านนอกเริ่มมืดแล้ว แต่นั่นกลับทำให้ป้ายไฟนีออนสีชมพูที่ตัววัดเป็นตัวเขียนชื่อร้านโดดเด่นขึ้นมา

The Weapons Club

ว่างบางกอดอก กวาดสายตามองไปรอบๆ อย่างพึงพอใจ ผู้คนที่เดินผ่านไปมาก็ถูกสีอันสดใสของป้ายร้านดึงดูด

ตัวร้านยังไม่เปิดให้บริการ แต่อีกไม่นาน...

2

นักขายมือทอง

ทุกครั้งเมื่อเข้าสู่ช่วงสอบไฟนัล การเรียนการสอนจะจบเร็วกว่าปกติประมาณหนึ่งสัปดาห์ เพื่อให้เหล่านักศึกษาได้มีเวลาทบทวนบทเรียนก่อนสอบ ช่วงเวลานี้ปกติลีส้าจะอ่านหนังสือที่คอนโดบ้าง ไปอ่านกับเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัยบ้าง ทว่าครั้งนี้เธอคิดว่าตัวเองคงไม่ได้อ่าน

ลีส้ารู้สึกตื่นเต้นเมื่อ The Weapons Club ใกล้จะเสร็จ แต่อีกหนึ่งสิ่งที่มาพร้อมกับความตื่นเต้นคือ ยอดเงินที่ต้องชำระงวดสุดท้ายเพื่อปิดจ๊อบ และนั่นทำให้เจ้าตัวรู้สึกว่าจะต้องกระตือรือร้นในการหาเงิน

ในเมื่อร้านนี้ไม่ได้บอกใคร แน่นอนว่าขอไต่กับเรย์ไม่ได้

ทว่ามืออยู่หนึ่งคนที่รู้ว่าเธอกำลังจะเปิดร้านอะไร บุคคลนั้นย่อมเป็นแหล่งเงินทุนชั้นดี และนั่นคือเหตุผลของการเดินทางมายังสถานที่แห่งนี้

วิลลาขนาดกลางที่อยู่เบื้องหน้ายังสงบเงียบเหมือนทุกครั้งที่มาเยือน สองขาพาร่างระหงเดินผ่านสวนแบบขั้นบันไดมาจนหยุดอยู่หน้าตัวบ้าน แต่ถึงแม้จะเรียกได้ว่าเป็นแขกประจำของสถานที่แห่งนี้มาขนาดไหน เท่าสองข้างของผู้มาเยือนก็หยุดอยู่เพียงด้านหน้าเหมือนทุกครั้งไป

“คุณตาเซสเตอร์คะ” ลีอาส่งเสียงเรียกเจ้าของบ้าน

หลังจากยืนรรออยู่ครู่หนึ่ง ชายชราผมสีขาวยกก็เลื่อนวีลแชร์ออกมา
ต้อนรับด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“วันนี้ไม่มีเรียนหรือหลานรัก” เซสเตอร์กดปิดโหมดของเล่น
รับแขก เมื่อเห็นว่ามือเหี่ยวยื่นส่งสัญญาณว่าปลอดภัย ลีอาถึงก้าว
เดินผ่านเข้าไปหาชายชราที่ลุกขึ้นจากวีลแชร์ อ้าแขนออกกว้างแล้ว
สวมกอด

“ช่วงสอบคะ แต่ลีอาคิดถึงเลยมาหา”

“ฮ่า...หลอกคนแก่ให้ดีใจนี่มันบาปรู้ไหม” เซสเตอร์พูดพลาง
จูงมือหญิงสาวไปนั่งที่โซฟา ก่อนจะกดปุ่มสั่งงานให้วีลแชร์เคลื่อนที่
ไปเก็บด้านใน

“หลอกที่ไหนกันคะ ความจริงทั้งนั้น”

เซสเตอร์หัวเราะว่าชอบใจกับความปากหวานของหลานสาว ที่
ตามจริงต้องเรียกว่าเหลนเพราะเขานับไอรินแม่ของลีอาเป็นหลาน แต่
สรรพนามเรียกขานฟังแล้วช่างดูแก่ คนแก่ที่ไม่ยอมแก่เลยลดชั้นอย่าง
เอาแต่ใจ ให้เรียกเป็นตาหลานเหมือนกันทั้งแม่ทั้งลูก

“คุณตาขา” ลีอาเกริ่นเสียงหวาน ยิ้มหวาน และส่งสายตา
หวานๆ ให้ชายชรา

“ฮ่า เรียกแบบนี้ที่ไร้ใจคนแก่ไม่ดียังไงชอบกล” เซสเตอร์เปลี่ยน
จากสายตาเอ็นดูมาเป็นหวาดระแวง

“โอ้ พูดแบบนี้ลีอาก็น้อยใจแะล๊ะคะ อุตสาห์มาหาทั้งที่เป็นช่วง
สอบทั้งที”

ลีอาแสรวางท่างอน แต่คราวนี้ผู้พันแซนเดอร์สไม่ยอมตกหลุม
เธอก็เปลี่ยนมาฉีกยิ้มกว้าง ล้วงมือลงไปหยิบไอแพดคุ้ใจขึ้นมา

เพียงเท่านั้น เจ้าบ้านก็กลอกตาคอยมือกุมขมับ...

“คุณตาเซสเตอร์...ลีอาซื้อสินค้าใหม่มานำเสนอ”

เซสเตอร์นั่งทำตาปริบๆ มองการฟรีเซนต์ชายสินค้าของหลาน
รัก กระทั่งเจ้าตัวจบสไลด์แผ่นสุดท้ายด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

“คอลเล็กชันนี้เป็นยังไงบ้างคะ”

“เออ...ก็...” เป็นหนึ่งในหลายๆ ครั้งที่ชายชราผู้เก่าแก่มองการ
คำอาวุธอีกสัก เพราะหาคำบรรยายที่มีต่อคอลเล็กชันอาวุธไม่ถูก

“ระเบิดลือาไม่ดีเหวอะคะ” ลือาจ้องตาแป๋ว มองอย่างรอคอย
คำตอบ

“มันประสิทธิภาพดีมาก...” เซสเตอร์จำใจตอบ ทว่าเขาไม่ได้
โกหก ระเบิดที่ลือาเอามาขายก็คือระเบิดคุณภาพเดียวกับของเรมิงตัน
นั่นแหละ ประสิทธิภาพของมันดีมาก ดีทุกอย่าง

...เว้นแต่ภาพลักษณ์ไม่ชวนให้น่าเกรงขาม

หวัมิกก็

หางนางเงือก

ขวิดน้ำผึ้งหมีพูห์

หน้าตาของระเบิดที่ฟุ้งฟุ้งจนกลบประสิทธิภาพการทำงาน
ทำให้ต้องคิดหนัก แถมราคาไม่ใช่เบาๆ เพราะหลานรักฟรีเซนต์ว่าต้อง
คิดไว้เผื่อจ่ายค่าลิขสิทธิ์

แบบไม่ติดลิขสิทธิ์ก็มี ราคาไม่แรงเท่าแต่ก็น่าลังเลพอกัน เพราะ
เป็นคอลเล็กชันดอกไม้ที่มีอุปชั่นเสริม แถมมาพร้อมคำขายที่ลดทอน
ความน่าเกรงขามลงไปอีกโข และทำให้คนในวงการกระอักกระอ่วนใจ

“เปลี่ยนสนามรบให้กลายเป็นทุ่งดอกไม้ง่ายๆ ด้วย B1507 by
Lya ระเบิดกลืนลาเวนเดอร์”

“คอลเล็กชันนี้ลือาตั้งใจทำมาเป็นพิเศษเลยนะคะ รับรองว่าไม่มี
ขายที่ไหนแน่นอน”

“ตารู้ๆ” เซสเตอร์พยักหน้าหงิกๆ เหนือเริ่มซึมซ่างขมับ ชั่งใจว่า
ควรจะทำอย่างไรกับสถานการณ์ตอนนี้ดี

“คุณตาขา ลีอายังขาดเงินไปจ่ายค่าช่างงวดสุดท้ายอยู่เลยนะคะ”

ลีอ้ายย้ายไปนั่งข้างชายชรา กอดแขนส่งสายตาออกอัน
เซสเตอร์ถอนหายใจเฮือก มองหญิงสาวที่ส่งยิ้มแบ่นแค้นมา...
เพราะอย่างนี้นี่ละ เขาเลยกลายเป็นเหยื่อการตลาดแบบมัดมือชกของ
เจ้าหล่อน

“เอามาสองลังก็แล้วกัน”

“คุณตาน่ารักที่สุด! ทั้งหมดเลยอย่างละสองลังนะคะ”

เซสเตอร์แทบตาเหลือกเมื่อได้ยินคำสรุปของหลานรัก รีบแก้
ความเข้าใจผิดแทบไม่ทัน

“สองลังๆ เออ อ่า...เออ...มิกก็กับลาเวนเดอร์มาอย่างละลัง”

“อ้อ...ค่า”

ถึงจะแค่สองลัง แต่ลีอาก็ยังยิ้มร่าดีใจ ตรงข้ามกับชายชราที่ยิ้ม
อ่อนแรง หัวสมองหมุนตัวว่าจะเอาสองลังที่วานี้ไปทำอะไรดี

เอาน่า...ไว้เอาไปเป็นของแถมแล้วกัน นานๆ ที่มีระเบิดมิกก็สัก
สองสามลูกลอยในสนามรบก็คงไม่แยเท่าไรละมั้ง คนคงเข้าใจ

ลับร่างหลานรักที่ขายของได้เสร็จก็โบกมือลาขอกลับไปอ่าน
หนังสือสอบ เซสเตอร์ก็ฝ่อจนลมหายใจดังเฮือก

ไม่รู้เลี้ยงกันยังงัย ถึงได้นางฟ้าตัวร้ายมาแบบนี้...

ร่างไปรุ่งระหงเดินฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีออกมาจากตัว
วิลลา นิ้วเรียวหมุนควงกุญแจรถก่อนจะกดรีโมตเปิดแล้วก้าวขึ้นไป
นั่งหลังพวงมาลัย ปิดประตูได้ก็กดปุ่มสตาร์ทออกรถ

เมื่อนั้นใบหน้าและแววตาขี้อ่อนก็เลือนหายไป และแทนที่ด้วย
มุมปากบางยกยิ้มร้าย ปลายหางตาเฉียวขึ้นตามรอยยิ้มให้ความรู้สึก
ราวกับจิ้งจอกเจ้าเล่ห์

ชายได้สองล้งก็นับว่าไม่แย่ สำหรับของที่แทบจะไม่มีต้นทุน
ทำไมนะเหรือ

แน่นอนว่าวัตถุดิบต้องไถมาจากเรย์ ส่วนของการผลิตก็ใช้คน
ของเรย์ แรงงานส่งของก็ฝากไปกับออร์เดอร์เรย์ มีแค่ค่าใช้จ่ายพวก
อปชั่นเสริมเท่านั้นที่เรย์ไม่ยอมออกเงินให้

เรื่องทำของแปลกๆ แบบนี้เป็นที่รู้จักกันใน RS อยู่แล้ว ดังนั้น
อย่างมากครั้งนี้ก็เป็นแค่อีกหนึ่งครั้งที่ไอและเรย์จะส่ายหน้า แล้ว
บอกว่าอย่าไปทำให้คนอื่นลำบากใจ

...แต่ก็ไม่เห็นเคยห้ามปรามจริงจังสักที

ลือหาหมุนพวงมาลัยขับไปตามทาง ปลายเท้ากดลงบนคันเร่ง
เมื่อเข้าสู่ถนนใหญ่ เธอต้องไปเก็บของที่โรงแรมก่อนแล้วค่อยขับต่อไป
คืนที่สนามบิน

ไปหาเหยื่อ...เฮ้ย ลูกค้ารายต่อไปดีกว่า

ชีวาว่า...

เนื่องจากเมืองนี้ค่อนข้างอันตราย และลือาก็ไม่อยากจะเสี่ยงเท่าไร
เธอยังต้องกลับไปสอบอีก ดังนั้นหญิงสาวจึงกดโทรศัพท์หาเจ้าถิ่นเมื่อ
เดินทางมาถึง นั่งรออีกครู่ใหญ่ คนที่ถูกส่งมารับก็มาถึง

เพียงแต่ว่า คนมารับครั้งนี้จะอยู่นอกเหนือการคาดเดาไป
ไกลโซ

ชายหนุ่มผิวแทนรูปร่างกำยำอย่างคนออกกำลังกาย เครื่องหน้า
ปะยี่ห้อหล่อร้าย ดวงตาคมกริบถูกบดบังด้วยแว่นกันแดดสีชา ผนวก
กับส่วนสูงที่เกิน 180 ทำให้การมาถึงของผู้ชายคนนี้ดึงดูดสายตาจาก
สาว ๆ และไม่สาวได้กว่าคอนสนามบิน ทว่าเจ้าของโบหน้าหล่อร้าย
กลับไม่สนใจแม้แต่จะชายตามอง ดวงตาคมหลังแว่นกันแดดมองตรง
ไปยังเป้าหมาย และเดินเข้าหาด้วยความเร็วคงที่

ชายหนุ่มคนนั้นกำลังเดินตรงมาที่เธอ...

ชาร์ม กอนซาเลส หากฟังแค่ชื่อคงนึกว่าเจ้าตัวมีผิวขาว ออร่า
คุณชายเจ้าสำอางดูพริ้งพริ้วชาร์มมิ่งในเรื่องซินเดอเรลลา และถึงบอก
ว่าเจ้าตัวเล่นกีฬา แต่ก็คงไม่มีใครจินตนาการภาพชาร์มให้ลุคออกมา
เหมือนกับตัวร้ายในมาร์เวลแบบนี้แน่นอน

ชาร์มอายุน้อยกว่าเธอหนึ่งปีกับอีกหนึ่งเดือน สมัยเด็กจำได้ว่า
เคยเล่นด้วยกันและสนิทสนมคุ้นเคยกันดี เจ้าตัวยังเคยร้องไห้ตอนเธอ
ต้องกลับบ้านพร้อมเรย์กับไออู้อยู่เลย แต่พอโตขึ้นเธอเข้าเรียนก็ไม่ค่อย
ได้มาเจอกันเท่าไร จนกระทั่งเวียนมาเจอกันอีกครั้งที่มหาวิทยาลัย แต่
ก็นั่นแหละ ด้วยความที่ห่างกันไปนาน ถึงจะเจอกันอีกครั้งก็เหมือน
เป็นแค่คนรู้จัก ไม่ได้สนิทสนมเหมือนแต่ก่อน ชาร์มก็มีกลุ่มเพื่อนของ
เขา ส่วนเธอก็มีกลุ่มเพื่อนของเธอ

“เฮ ชอบคุณที่มารับนะ” ลีอาลุกขึ้นเดินตรงไปหาและเป็นฝ่าย
ทักก่อน เธอไม่ได้คาดหวังอะไรมากไปกว่ามารยาทในการทักทายกลับ
ทั่วไป

ทว่าชาร์มทำเพียงแค่เงยหน้าตาดูมาเล็กน้อย เผยให้เห็น
ดวงตาเขียวคมนิ่งเรียบ ปรายตาเจือแววว่ำคาดหมายผ่านขึ้นม
า วบหนึ่ง รวากับตั้งใจให้เห็นก่อนที่มือหนาจะดันแว่นกลับไปใต้คิ้ว แล้ว
หมุนตัวเดินกลับไปทางเดิม

ลีอาคิ้วกระตุก แต่เพียงเสี้ยวจิตใจหญิงสาวก็ไหวไหวเล็กน้อย
สาวเท้าฉับๆ เดินตามไป

ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่ชาร์มจะมีท่าทีแบบนี้กับเธอ ไม่สิ...ไม่ใช่
เพียงแค่กับเธอ เพราะท่าทีที่เห็นชายหนุ่มมีท่าทีแบบนี้กับทุกคน ยกเว้น
กลุ่มเพื่อนของเขา

ท่าทีนั้นๆ แบบไม่เห็นใครอยู่ในสายตา...

บรรยากาศบนรถเงียบสงัดมีเพียงเสียงเครื่องยนต์ที่ดังเป็นแบ็กกิ้งแทร็กเท่านั้น ในเมื่อเจ้าของรถเมินคำทักทายตั้งแต่แรกเจอขึ้นรถมาก็ปิดปากเงียบ เพียงเท่านี้ลีสาก็รู้แล้วว่าต่อไปเธอชวนคุยก็ไม่น่าจะมีคนตอบทสนทนา

ดังนั้น...นั่งเงียบๆ ไปจนถึงที่หมายแบบนี้แหละ ดีแล้ว
จนกระทั่งรถเข้ามาจอดยังฐานที่ตั้งของหนึ่งในผู้ทรงอิทธิพลของ
ชีวาว่า ถึงได้ยินเสียงท่มดังขึ้น
“ถึงแล้ว”

ยะพอดคุณ...จอดรดดับเครื่องดังกุกกักออกมาแล้วขนาดนี้ ไม่ต้องบอกก็รู้ ลีสาค่อนขออีกฝ่ายในใจ แต่ถึงอย่างนั้นริมฝีปากบางก็ขยับ

“ขอบคุณ” บอกเสร็จก็เดินตรงเข้าไปด้านในเอง ไม่รอให้ชายหนุ่มเดินนำ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มาที่นี่ เธอรู้ดีว่าต้องเดินไปทางไหน

จากจุดจอดรถเดินมาไม่กี่ไกลก็ถึงตัวตึกสองชั้นที่เป็นเซนต์เตอร์ของอาณาจักรแห่งนี้ และเจ้าบ้านก็เดินออกมาต้อนรับด้วยตัวเองทันทีที่มีคนเข้าไปรายงาน

“ชาร์มไปรับเป็นยังงัยบ้างล่ะ” คาร์ลอสถามพลางอ้าแขนรับร่างโปร่งที่ตรงเข้ามาสวมกอด จากนั้นก็พาเดินเข้าไปด้านใน

“น้ำลายมูกมากคะลุงคาร์ลอส”

“ฮ่าๆๆๆ” เจ้าถิ่นหัวเราะว่า นึกภาพของคนสองคนที่นั่งมาในรถคันเดียวกันออกทันที

“พริษฐ์ชาร์มมึงของลุงปิดปากเงียบ ลืมแบงก์พันมาหรือไงก็ไม่รู้”
เป็นอีกครั้งที่คาร์ลอสปล่อยก๊ากอย่างอดไม่อยู่เมื่อได้ยินคำบ่นเสียงหัวเราะดังก้องจนคนงานที่อยู่รอบๆ หันมองอย่างแปลกใจ แต่เมื่อเห็นว่าผู้เป็นนายเดินมากับใคร แต่ละคนก็หันไปสนใจงานตัวเองเหมือนเดิม

พวกเขาไม่แปลกใจหรือหากเป็นหญิงสาวคนนี้

“แต่ช่างซาร์มเถอะค่ะ” ลีอาฉีกยิ้มหวาน

คาร์ลอสรู้สึกว้าวตาซ้ายกระตุก การมาของสาวน้อยคนนี้ทำให้เขาหัวเราะได้อยู่หรือ แต่รอยยิ้มหวาน เสียงหวานๆ แบบนี้ มันทำให้นึกถึงประสบการณ์ที่ผ่านมา

“ลุงคาร์ลอสขา ลีอาแม่ของมานาเสนอ”

นั่นไง...ประโยคที่ดังออกมาจากริมฝีปากบางทำให้ขนหัวร่วง ลูกเกรียว

หลังจากนั้นไม่นาน ท่าทางคล่องแคล่วราวกับนักขายมือทอง ปลายนิ้วเรียวยาวที่เลื่อนฟรีเซนต์เซ็นซินค้าใหม่ให้ดูพร้อมคำขายที่แสนจะยูนึก ก็ทำให้เจ้าถิ่นถึงกับปาดเหงื่อที่ซึมตามขมับ

ไม่น่าเลย...เขาไม่น่าตกหลุมรอยยิ้มหวานๆ น้ำเสียงออกอ่อนช้อยละเจเนลลอสั่งออร์เดอร์พิเศษพร้อมออปชั่นเสริม...

‘เปลี่ยนสนามรบให้กลายเป็นทุ่งดอกไม้ง่าย ๆ ด้วย B1507 by Lya ระเบิดกลิ้งลาเวนเดอร์’

บ๊าบอ!

ใครจะมีอารมณ์ไปสูดกลิ่นลาเวนเดอร์ตอนวิงหลบระเบิดกันวะ!

คาร์ลอสพบว่าการมาเยือนของลีอาทำให้เขาเริ่มผวาพอๆ กับตอนที่ไดยินประโยคคำถาม ‘คุณต้องการมีอิสระทางการเงินไหม’ ใช้อย่างไรอย่างนั้น

แต่ถึงอย่างนั้นความสดใสที่สาวน้อยคนนี้พกพามากก็พอทดแทนกันได้อยู่ รวมๆ แล้วสามารถให้คำจำกัดความการมาของลีอาได้ว่า...มันเป็นความดีใจที่ไม่สุด ปันๆ กับความทุกข์ที่ไม่เศร้า

เพราะเมื่อเจ้าตัวบรรลุเป้าหมายแล้ว บรรยากาศสดใสก็กลับมา คนที่มีแต่ลูกชายหน้านี้ไม่สูงส่งกับใคร ไม่มีลูกสาวมาคอยปากหวาน

ออกอ่อน เจอแบบนี้เข้าไปก็ลืมเรื่องที่จำใจสั่งของไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อน เสียสนิท

“ค่างสักสองวันสิ แล้วค่อยบินกลับไปพร้อมชาร์ม”

หญิงสาวร่างเล็กเรือนผมน้ำตาลแดงเดินเข้ามาพร้อมกับถาดขนมในมือ เธอได้ยินว่าสาวน้อยคนนี้อาจจะมาชีว่าเลยรีบมาจากอีกเขตหนึ่ง

“สวัสดิ์ค่ะอลิส ยังสวยเหมือนเดิมเลยนะค่ะ” ลีอาลุกขึ้นไปสวมกอดผู้มาใหม่อย่างแนบแน่น

อลิสเป็นภรรยาของลุงคาร์ลอส เจ้าตัวมีแบ็กกราวนด์เป็นลูกสาวของผู้นำกลุ่มอิทธิพลอีกกลุ่มหนึ่งในชีว่า ทว่าตอนนั้นมีปัญหายืดอำนาจภายในกลุ่ม คนเป็นพ่อถูกยิง อลิสเลยต้องหนีออกมา แล้วบังเอิญได้คาร์ลอสช่วยไว้แล้วให้มาพักอาศัยที่ฐานนี้ ทั้งคู่ตกหลุมรักกัน ฝ่ายชายก็ช่วยยืดอำนาจให้ฝ่ายหญิงกลับคืนไปสืบทอดตำแหน่งผู้นำ สุดท้ายตอนนั้นสองอำนาจก็ควบรวมกัน กลายเป็นว่าอำนาจกว่าสองในสามของเมืองนี้อยู่ในกำมือของ คาร์ลอส กอนซาเลส

เธอฟังแล้วก็ว่าตื่นเต้นโรแมนติกดี เป็นเรื่องราวสวีตท่ามกลางความหวาดเสียวไม่แพ้เรื่องราวความรักของไอกับเรย์เลยสักนิด

ลีอาไม่เคยเรียกอีกฝ่ายว่าป้า เพราะคำนั้นดูจะไม่เหมาะสมกับใบหน้าสวยหวานห่างไกลรอยตีนกาเท่าไร

“หนูก็ยังปากหวานเหมือนเดิมเลยลีอา” อลิสผละจากอ้อมกอดมาป้อนลูกอมให้เธอน้อยอย่างมันเยี้ยว

“ความจริงสิวนๆ ค่ะ ปากหวานที่ไหนกัน” ลีอาขยิบตาซุกซน คำหวานรั้นหูถึงจะเกินจริงกว่าครึ่งแต่คนได้ยินก็ชอบใจ

“ตกลงว่ายังไงจะ ค่อยกลับไปพร้อมชาร์มแล้วกันนะ”

“ได้ค่ะอลิส ลีอาไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว ว่าแต่ชาร์มเถอะค่ะ” ลีอาตอบตกลง ไหนๆ อีกฝ่ายก็อุตส่าห์สั่งของทั้งที่ ถือว่าเป็นเซอร์วิซ

เล็กๆ น้อยๆ หลังการขายก็แล้วกัน

ลูกค้าแฮปปี้ จะได้มีการซื้อซ้ำ!

“รายนั้นไม่มีปัญหาหรอก ไซ้ไหมชาร์ม” อลิสเลิกคิ้วถามเมื่อเจ้าของชื่อเดินผ่านมาพอดี

ชาร์มเหลือบสายตามอง ตอบรับสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์
ก่อนจะเดินผ่านไป

“...ครับ”

ลือาเสยกแก้วน้ำขึ้นดื่มบั้งรอยยิ้มที่มุมปาก เดว่าคำตอบนั้น
คงฝืนใจเจ้าตัวอยู่ไม่น้อยทีเดียว แต่เป็นเพราะขัดคนเป็นแม่ไม่ได้ เลย
จำใจตกปากรับคำ

แฮม...ก็เห็นอยู่ว่าหน้าตาพรินซ์ชาร์มมีดีใจแค่ไหนตอนมีเธอ
เป็นเพื่อนร่วมทางบนรถ

คนที่องผูกหัววันหน้าตาเป็นยังงี้ นั่นละสีหน้าเดียวกัน!

“ชาร์มเค้าไม่ได้ไม่พอใจอะไรลือาไซ้ไหมคะ” ว่าแล้วก็หย่อน
ระเบิดให้คนที่เดินจากไปสักเล็กน้อย

“ไม่มีหรอกจ๊ะ ชาร์มเขาก็เป็นแบบนี้แหละ โตขึ้นมาเหมือนใคร
ก็ไม่รู้” อลิสเห็นสีหน้ากังวลของหญิงสาวก็รีบปลอบใจ ปลายเสียงตัวด
ส่งไปให้คนต้นแบบ

“อ้าวคุณ ไม่ใช่ผมแน่นอน ดูหน้าผมสิ ยิ้มทั้งวันจนคนนึกว่า
เป็นบ้า” คาร์ลอสสะดุ้งกับสายตาที่มองมา ปลายนิ้วชี้หน้าตัวเองพร้อม
ฉีกยิ้มพิสุจน์

“จะบอกว่าเหมือนฉันหรือไง พุดให้มันดีๆ นะคาร์ลอส”

“ไถ่ที่รัก...ถ้าเหมือนคุณ ลูกชายเราต้องแยกเขี้ยวตาวาววับแล้ว
ไม่เก็บปากเก็บคำแบบนี้หรอก”

“คาร์ลอส!”

“เอ่อ...ลือาออกไปคุยกับชาร์มดีกว่าค่ะ อยู่ที่นี่ไม่ค่อยได้เจอกัน

เท่าไรเลย ทางนี้ปล่อยให้ออกกับอิลิสจี้จำกันดีกว่า” ลีอาขอตัวออกมา
เมื่อเห็นว่าคนทั้งคู่จะเริ่มจะเข้าโหมด ‘โรแมนติก’

ทันทีที่เจ้าบ้านพยักหน้าให้ ร่างโปรงระหงก็ลุกขึ้นเดินไปตาม
ทางที่ร่างสูงหายไวก่อนหน้า

พอมายู่ที่ความทรงจำสมัยเด็กก็วาบเข้ามา ลีอาเดินไม่เร็ว
ไม่ช้าแต่ตามทางไปเรื่อยๆ ไม่นานก็เห็นแผ่นหลังกว้าง

ภาพแผ่นหลังที่อยู่เบื้องหน้าซ้อนทับกับภาพจำในวัยเด็กจน
ผลอเรียก

“ชีวว่า...”

แม้จะไม่มีเสียงตอบรับ แต่แผ่นหลังที่เกร็งขึ้นเป็นเชิงตอบรับกับ
คำเรียกขานทำให้รอยยิ้มร้ายผุดขึ้น ก่อนจะเรียกอีกครั้งอย่างตั้งใจ

“ชีวว่า”

คนที่ยืนอยู่เบื้องหน้ายังคงนิ่ง เมื่อนั้นมุมปากจึงยกยิ้มขึ้นอีกนิด
เปลี่ยนสรรพนามเรียกขานอีกหน่อย

“หมาน้อยยย”

สิ้นเสียงเรียกดวงตามปลาบก็ตัวกลับมา ลีอาสะดุ้งในใจเมื่อ
ผลอมองสบตาอย่างจ้อง และดวงตาคู่ นั้นช่างคมกริบ แม้อำนาจจน
ทำให้คนที่ตั้งใจแหย่ๆ ต้องเบนสายตาหนีไปทางอื่น ทำให้มองซ้าย
มองขวา เดอะลัน ดิดันี่เรียกหาสัตว์สี่ขาหน้าขน

“หมาน้อยยย...ว้าแยะจัง แถวนี่ไม่มีน้องหมาสักตัว”

เจ้าของดวงตาคมกริบมองตามร่างระหงที่เดินกลับไปทาง
เดิม เสียงไล่ที่เรียกขาน ‘ชีวว่า’ ยังดังก้องในหู

ยามนั้นภาพความทรงจำในวัยเด็กวาบผ่าน...

เด็กน้อยหน้าตาน่ารักแต่งตัวเหมือนตัวการ์ตูนมาเยียมเยียน
พร้อมกับครอบครัวเจ้าหล่อน พอรู้ว่าเมืองที่มาชื่อเหมือนสุนัขสายพันธุ์

เล็ก แล้วมาเจอซาร์มในวัยนั้นตัวเล็กกว่า ริมฝีปากเล็กๆ ช่างจ๋อนั้น
เลยเรียกขานเขาตามชื่อเมืองท่ามกลางการลงความเห็นของพวก
ผู้ใหญ่ว่าน่าเอ็นดู และเด็กคนนั้นก็เรียกขานเขาว่าชีว่ามาตลอด
และมีชั้นกว่าของคำว่าชีว่าก็คือหมาน้อย

เจ้าหล่อนทำเหมือนเขาเป็นเด็กน้อย ทั้งๆ ที่อายุมากกว่าแค่
หนึ่งปี ว่ากันตามจริงแล้ว เขาดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าเธอด้วยซ้ำ

ตอนได้ยินคำเรียกนั้นอีกครั้ง ร่างกายเขาเกือบจะหันไปอัดโนมัต
แต่ซาร์มก็บังคับตัวเองให้นิ่ง

ถามว่าจำเป็นต้องหันไหม

ไม่...เขาไม่ได้ชื่อนั้น

และเมื่อเจ้าของน้ำเสียงใสแจ๋วกระแเส้าแห่เรียกขานอีกครั้ง
ว่า ‘หมาน้อยยย’ คนถูกเรียกก็หรีตหาหมายมาดในใจ

คอยดู...สักวันเขาจะกัดเจ้าหล่อนให้จมเขี้ยว

3

เปิดร้าน

ป้ายไฟนีออนสีชมพูสว่างสดใสติดกับท้องฟ้ามืดสนิท พวง
ด้วยโวลล์หน้าร้านที่เป็นตัวหนังสือเตะตาตัวใหญ่ว่า ‘Grand Opening’
ไม่พอ...ได้คำดังกล่าวยังมีอีกหนึ่งคำที่เปรียบเสมือนยันต์กั๊ก
ทรัพย์เรียกโชค ‘Sale up to 50%’

สองคำศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นยิ่งกว่าแม่เหล็กดึงดูดเรียกให้สองมือล้วง
กระเป๋า สองเท้าก้าวเข้ามา เหล่าคนที่เดินไปเดินมาโดยเฉพาะสาว ๆ
ต่างเหมือนโดนสะกด พวกมันตอบเท้าเดินเข้าคาเฟ่สีหวานร้านใหม่ ที่ผุด
ขึ้นในย่านช้อปปิ้งใจกลางเมือง

The Weapons Club...

แม้ชื่อร้านจะดูสวนทางกับคาเฟ่สีหวาน ทว่าเมื่อเข้ามาเห็นการ
ตกแต่งด้านใน เหล่าผู้คนก็ร้องอ้อหาความเชื่อมโยงชื่อกับร้านได้ทันที

คาเฟ่หวาน ๆ สีพาสเทล ชวนให้รู้สึกประหนึ่งเดินเข้าโลกของ
ตัวการ์ตูนในจินตนาการ ทว่าที่ออกจะเกินจินตนาการไปมากคือ ตัว
การ์ตูนน่ารักเหล่านั้นต่างมีเครื่องประดับเป็นอาวุธในรูปแบบต่างๆ ทว่า
มันไม่ได้ดูน่ากลัวเหมือนอาวุธอานุภาพร้ายแรงทั่วไป แต่ถูกดีไซน์มา
ให้เข้ากับแคร็กเตอร์ มีความมุ้งมิ้งในตัว

อย่างเช่น โมเดลมินิขนาดสิ่งทำพิเศษถือปืนสีชมพูนมเย็น ยก

ขึ้นเล็งไปยังประตูทางเข้า เจ้าเหมียวตาเฉียวที่กางงเล็บทำท่าตะปบกุ่มใหม่พรม แต่หากสังเกตดีๆ จะเห็นว่าข้างก้อนใหม่พรมนั้นมีก้อนที่แลคล้ายสลักระเบิดอยู่ไม่น้อย ยังมีผนังด้านหนึ่งที่จัดดีสเพลยปืนและอาวุธหน้าตาประหลาดสีสันเหมือนลูกกวาด เหนือผนังนั้นเป็นตัวหนังสือถูกเขียนโดยแปรงทาสีแบบอาร์ตๆ ว่า

‘New Arrival’

ร่างโปร่งระหงตีเนียนเป็นแขกเดินเข้าร้านด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม ขยับส่งสัญญาณทางสายตาให้พนักงานเสิร์ฟในชุดเมดท่าเหมือนเธอเป็นแขกทั่วไป

“ธัมคาเฟ่แบบนี้ก็น่ารักดีนะ”

“กิมมิกเก๋ดี เพิ่งเคยเห็นร้านนี้ร้านแรก”

“อย่าเพิ่งกิน! ถ่ายรูปเช็กอินก่อน”

“ดูสิ...ไอ้เจ้านี้เหมือนระเบิดมากเลย น่ารักนะอะไรใหม่”

“โอ๊ยดีงาม...นี่คือร้านในดวงใจของฉัน”

เสียงพูดคุ้ยแว่วมาจากโต๊ะต่างๆ ยามเดินผ่านทำให้มุมปากได้รูปกระตุกเป็นรอยยิ้มบาง...ลูกค้าขึ้นขอบ เจ้าของอย่างเธอก็ดีใจ

ลือาส่งสัญญาณให้สาวชุดเมดคนหนึ่งเดินตามเข้าไปด้านใน ฟลอร์ด่านหลังนี้มีแม่ครัวและบาร์เทนเดอร์อย่างละหนึ่งคน และพนักงานเสิร์ฟอีกสองคนเดินเข้าๆ ออกๆ ตอนนี้อย่างหมดกำลังหัวหมุนเนื่องจากจำนวนลูกค้าเยอะกว่าที่คาดการณ์ไว้

ลือาเปิดประตูเข้าไปยังทางขึ้นชั้นสอง โดยมีหญิงสาวในชุดสีดำผ้ากันเปื้อนขาวเดินตามมาติดๆ

แม้จะเป็นทางขึ้นไปยังชั้นสอง ทว่าร่างบางกลับเดินไปยังด้านข้างบันได มือเรียววางนิ้วลงบนเครื่องสแกน ไฟบอกสถานะกะพริบเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเขียว เมื่อนั้นบานประตูที่กลืนไปกับผนังก็เคลื่อนออก เผยให้เห็นทางเดินลงไปยังด้านล่าง

เป้าะ!

สิ้นเสียงตีดนิ้ว แสงไฟเบื้องล่างก็สว่าง นำทางสายตาให้เห็น
ห้องกว้างที่สุดปลายทางลง

“ไม่เคยลงมาที่นี่ใช่ไหม” ลีอาถามหญิงสาวข้างตัวที่ดูเหมือน
จะนั่งค้างไปแล้ว

“มันน่าทึ่งเกินกว่าที่ฉันคิดไว้ค่ะ” เมแกนบอกหลังจากลอบกลับ
น้ำลายดังเอี๊ยก

เมแกนไม่ใช่หญิงสาวไม่รู้วิธีไหนอื่นหน้ทั่วไป เธอมีประสบการณ์
เกี่ยวกับงานเบื้องหลัง คลุกคลีอยู่ในวงการใต้ดินมาบ้าง เพราะเคย
เป็นเลขาฯ ให้นักร้องเมืองสีเทา ทว่าหลังจากนักร้องเมืองคนนั้นก้าว
พลัดจนโดนเท เธอเลยโบกมือลาก่อนที่เรื่องจะสาวมาถึงตัว แล้ว
ถือโอกาสกลับมาใช้ชีวิตปกติอีกครั้ง

ไม่คิดว่าจะมีเรื่องให้ต้องหวนกลับมาข้องเกี่ยวกับวงการใต้ดิน
อีก...

เธอบังเอิญเจอเจ้านายปัจจุบันคนนี้อยู่ตอนกำลังเดินเล่นย้อน
วัยเด็กอยู่ที่สวนสนุกชื่อดัง ไม่รู้ว่าคนใต้ดินเขาเซนส์กันได้หรืออย่างไร
หญิงสาวคนนี้ได้เดินเข้ามาทัก ถามว่าสนใจมาทำงานด้วยกันไหม
ตอนนั้นเธอกำลังหางานทำอยู่พอดีเลยคิดว่าลองฟังดูก็ไม่เสียหาย

บอกตรงๆ ว่าตอนที่ไต่ยีนคอนเซปต์คร่าวๆ เกี่ยวกับร้านเธอ
เกือบปฏิเสธออกไป เพราะไม่อยากข้องแวะกับงานเทาๆ แต่อีกใจหนึ่ง
ก็อยากรู้ว่าของสองสิ่งที่อยู่ชั่วตรงข้ามกัน

มันจะเข้ากันได้อย่างไร

นั่นทำให้เธอหลวมตัวไปกับรอยยิ้มใสๆ ใบหน้าหวานๆ ออว่า
พาสเทลที่สาดกระจายออกมาจากหญิงสาวคนนี้ ไม่คิดว่าประโยค
ที่ว่า ‘คาเฟ่น่ารักๆ แล้วก็มีคลับลับเล็กๆ ชายอาวุธแปลกๆ นิดหน่อย’
มันจะเกินจินตนาการมาเบอร์นี้

เมแกนเดินตามเจ้าของร้านลงมาด้านล่างแล้วก็อ้าปากค้างมากกว่าเดิม ตอนนี้นึกบอกได้แค่ว่า... มันน่าทึ่งกว่าที่คิดไว้มากกก
ชั้นได้ดินถูกจัดวางให้เหมือนชอปแบรนด์เนมหรู มีชั้นวาง ตู้โชว์
ลิ้นชักเลื่อนเปิด...

ทว่าสินค้าที่วางอยู่ในนั้นทั้งหมดคืออาวุธสงคราม!

“ฉันนึกว่าเป็น ‘คลับลับเล็กๆ’ มีอาวุธแปลกๆ ตามความชอบ
ของคุณชายไม่ใช่ชั้นเสียอีก” เมแกนเน้นคำกึ่งจิกกัด

“นี่ก็คลับลับเล็กๆ จริงๆ นี่นา” ลีอาเลิกคิ้ว มุมปากกระตุกยิ้ม
เจ้าเล่ห์

หรือว่าไม่จริง คลับลับนี้กินพื้นที่แค่ชั้นใต้ดินเอง เล็กจะตายไป
ถ้าเทียบกับคลังอาวุธของเรย์

“คุณไปรับของพวกนี้มาจากไหนกัน” เมแกนกวาดตามองสินค้า
หลากหลายที่วางอยู่อย่างทิ้งๆ เธอไม่เคยเห็นอาวุธพวกนี้ในตลาด
มาก่อน และแน่นอนคำถามต่อมาคือ

“มีคนซื้อด้วยหรือคะ”

“เมแกน...มันก็ต้องมีสิ ใครเขาจะชอบอาวุธธรรมดา หน้าตา
บ้านๆ แบบที่มีขายอยู่กันทุกคนล่ะ” ลีอาทอดอกตอบคำถามด้วยเสียง
หวานเจี๊ยบ

เมแกนอยากจะเถียงกันว่าไม่จริง เพราะคนใช้งานของพวกนั้น
ไม่สนใจรูปลักษณ์หรือกว่าจะน่ารักสวยงามหรือเปล่า สนแค่ประสิทธิภาพ
กว่าคุ้มกับเงินที่เสียไปหรือไม่เท่านั้น

“ฉันไม่เคยเห็นมีขายที่ไหนมาก่อน”

“แน่นอน ของพวกนี้คือความภาคภูมิใจเลยนะ คิดเอง ทำเอง
วิจัยเองล้วนๆ”

สิ่งที่ได้ยื่นทำให้เมแกนกวาดตาขึ้นๆ ลงๆ มองหญิงสาวตรงหน้า
ด้วยสายตาไม่น่าเชื่อมากไปกว่าเดิม...คนปกติธรรมดาไม่มีทางหา

อาวุธพวกนี้มาขายได้อยู่แล้ว ยิ่งมาตีไซ้รอกแบบจนถึงขั้นวิจัยเอง
ยิ่งไม่มีทางทำได้

ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกัน

แต่นั้นเป็นเพียงคำถามในใจเท่านั้น ประสบการณ์ที่ผ่านมาบอก
ให้รู้ว่าเรื่องบางเรื่องรู้มากไปก็ไม่ดี และการที่หญิงสาวคนนี้เลือกบอก
ข้อมูลนี้กับเธอเพียงคนเดียว นั้นหมายความว่าเจ้าตัวต้องการให้เป็น
ความลับ

“แล้วฉันต้องทำอะไรบ้างคะ” เมแกนเข้าเรื่อง ลีอาคงไม่พาเธอ
มาเพื่ออวดชั้นใต้ดินที่เจ้าตัวเรียกว่า ‘คลับลับ’ เฉยๆ แน่นนอน

“ฉันชอบที่คุณตามทัน สมแล้วกับการที่เคยเป็นถึงเลขาฯ ของ
นักการเมืองคนนั้น”

เมแกนตัวตวัดสายตาสับสนกับดวงตาสีฟ้าที่มองมาอยู่ก่อนแล้ว
รู้สึกน้ำลายเหนียวในลำคอ...เธอไม่เคยบอกใครตรงหน้าว่าทำงานอะไร
มาก่อน นั้นหมายถึงว่า เจ้าตัวรู้ประวัติเธอมาก่อนแล้วถึงได้ชักชวนให้
มาร่วมงาน

เป็นอีกหนึ่งครั้งที่เจ้านายหมาดๆ เผยด้านร้ายๆ ที่ย้อนแย้งกับ
ภาพลักษณ์ของเจ้าตัว

ถึงตอนนี้เมแกนมั่นใจ...

ผู้หญิงคนนี้ก็แค่เอาสีพาสเทลมาฉาบเป็นเกราะไว้หลอกให้คน
ตายใจเท่านั้น!

“ต่อไปนี่คุณคือมาสเตอร์ของร้าน ไม่ต้องทำอะไรมาก แค่ว่า
คนที่มึนหัวสมาที่ห้องนี้เท่านั้น”

“มาสเตอร์...แค่นั้น?” เมแกนทวนคำเรียกขานตำแหน่งและสิ่ง
ที่ต้องทำอย่างไม่ไวใจนัก

“มาดามของ รับของ...” ลีอาบอกหน้าที่เพิ่มเติม

“ไม่ต้องทดลอง?”

“อยากเป็นเป้าทดลองของด้วยหรือไงกัน ทำได้...แต่ไม่จ่ายค่าตัวเพิ่มให้หรอคะ” ลีอากระตุกยิ้มถามแกมหยอก ซึ่งอีกฝ่ายก็ส่ายหน้าหัวแทบหลุด

“แค่นั้นก็พอ คนที่มีรหัสคือคนที่ติดต่อกันไว้ล่วงหน้ามาแล้ว คนเหล่านั้นจะมาดูสินค้าตัวจริง หรือบางคนก็มารับสินค้าที่สั่งไว้ เมแกนแค่พาลงมาก็พอ...อ้อ แต่ถ้ามีใครสั่งอะไรเพิ่มก็จัดไว้แล้วกัน”

ในห้องนั้นนอกจากจะมีสินค้ารายชิ้นที่สามารถขายออกได้เลยแล้ว ยังมีสินค้าของออร์เดอร์ล่วงหน้าที่ทำ mock up ขึ้นมาให้ลูกค้าเข้ามาดูก่อนผลิตจริง หรือกระทั่งรายการเมดทูออร์เดอร์เธอก็รับ ดังนั้นหากใครมีไอเดียหรืออยากทำอะไรรูปแบบพิเศษๆ อย่างเช่น ทำการ์ดเชิญมาร่วมรับ เสื้อเกราะแบบสกรีนชื่อ ระเบิดอวยพรวันเกิดแบบเอกซ์คลูซิฟ เธอก็รับทำให้...

แน่นอนว่าเธอเพียงผลิตสินค้าและแพ็คเกจจิ้งเท่านั้น งานส่งเชิญนั้นตัวใครตัวมัน

“แล้วคุณลีอาจะไม่มาด้วยหรอคะ” เมแกนถาม นึกหัวนึ้ในใจว่าเกิดคนพวกนั้นอยากจะปล้นอาวุธขึ้นมา เธอก็คงจะไม่ต่างอะไรกับเป้าทดลองดีๆ นี่เอง

“ไม่ต้องห่วงนะ คนพวกนี้ไม่น่ากลัวอย่างที่คิดหรอก” ลีอาบอกเมื่อเห็นสีหน้าไม่สู้ดีของอีกฝ่าย และย้าให้สบายใจเมื่อเห็นสีหน้าไม่เชื่อถือ

“คิดดูสิ คนที่มาซื้ออาวุธน่ารักสไตล์แบบนี้ จิตใจไม่มีดมหรอคะ”

“...ฮะๆๆ” เมแกนชะงักไปอึดใจก่อนจะหัวเราะเสียงแห้ง เอาเป็นว่าจะพยายามเชื่อก็แล้วกัน...

“อ้อ แล้วก็เอาของในนี้ไปสลับกับพวกที่วางตกแต่งอยู่ในร้านด้านบนด้วยละ อาทิตย์ละครั้งก็ได้ หมุนเวียนไปจะได้ไม่น่าเบื่อ”

หญิงสาวในชุดเมดเกือบจะเออออพยักหน้าตามไป แต่ก็แค่เกือบจะเท่านั้น เมื่อสติคิดตามได้ เจ้าตัวก็หันขวับคอแทบเคล็ด อุทานเสียงหลง

“อะ! ของที่วางเป็นพรอบในร้านนั้นของจริงหรือคะ” เมแกนตาค่าง รู้สึกอยากจะเป็นลมขึ้นมาตึงๆ

“อ้าว ไม่รู้หรือ” ลีอาคิดว่าอีกฝ่ายเดาออก แต่เมื่อเห็นท่าทางอ้าปากงับลมแล้ว เธอก็กลอกตา

“ของเรามีจะต้องไปหาซื้อของเล่นมาทำไม มันไม่เรียล” พุดจบก็ฉีกยิ้มหวาน แต่ในสายตาคนมองกลับรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ เห็นทางเดวิลงอกออกมาทางเบื้องหลัง

“แสดงว่าดิสเพลย์ผนัง New Arrival...”

“นั่นก็สินค้าเข้าใหม่ ขายได้เลยถ้ามีคนซื้อ...สบายๆ นะมาสเตอร์”

ลีอาตอบให้ล่าวชุดเมดเบาๆ แล้วเดินนำขึ้นด้านบนไป โดยไม่ได้หันมองว่าคนที่ถูกเรียกว่ามาสเตอร์กำลังไหล่ลู่คอตก รู้สึกเหมือนมีเมฆฝนทะมึนตั้งเค้าเตรียมก่อตัวเป็นพายุลอยอยู่เหนือหัว

นี่ตกลงว่าเธอคิดผิดหรือคิดถูกที่มาทำงานร้านนี้กัน...

ไม่ใช่ว่านี่มันงานหนีเสือปะไดโนเสาร์หรือ

ลีอาออกมาจากร้านแล้ว สีหน้าอยากร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตาของมาสเตอร์หมาดๆ ทำให้เจ้าตัวหุลุตรอยยิ้ม

ใช่แล้ว...เธอยกตำแหน่งมาสเตอร์ดูแลร้านให้เมแกน ให้อีกฝ่ายเป็นคนออกหน้ารับเรื่องแทน

ไม่ใช่ว่าอยากกลั่นแกล้งอะไร แต่อย่างที่บอกว่าร้านนี้ปิดเรย์เอาไว้นั้นออกตัวมากไปก็ไม่ต่างอะไรกับปาวประกาศให้รู้

ส่วนของในร้าน...นั่นไม่ใช่ปัญหา อารูธน่ารักสดีใส่กับเธอเป็นของคู่กัน ต่อให้ทำหลายแบบขึ้นอีกนิด ผลิตมากขึ้นอีกหน่อย เรย์ก็

คิดว่าเป็นความชอบส่วนตัว หรือไม่ก็เป็นเพียงออร์เดอร์ที่เอาไปบังคับขายเซสเตอร์กับคาร์ลอสเท่านั้น

แน่นอนว่าการจะปิดไม่ให้เรารู้ย่อมต้องมีผู้ร่วมขบวนการ และหนึ่งในนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก...

“คิลล์...ทางนี้ค่ะ” ลีอาโบกมือทักทายชายหนุ่มผมสีเทา เมื่อดูหน้านั้นหันตามเสียงเรียกก็เดินล้วงกระเป๋าตรงมาหา สีหน้ายิ้มๆ

“คุณหนูลีอา มีเรื่องอะไรให้ผมรับใช้ครับ” คิลล์จับมือเรียวยาวที่ยื่นมาทักทาย ถามขึ้นน้ำเสียงเย้าแหย่

เขาต้องส่งของโซนทางนี้พอดี หนึ่งในนั้นก็คือออร์เดอร์ระเบิดกลืนลาเวนเดอร์ของสาวน้อยคนนี้

“ของที่ส่งให้คุณตาเซสเตอร์เรียบร้อยดีใช่ไหมคะ”

“แน่นอนครับ ตาแก่นั่น...อะแฮ่มๆ คุณเซสเตอร์ดูดีใจที่ได้รับของจนน้ำตาคลอเลยละ”

ก่อนไปส่งของให้เซสเตอร์ เขายังไปส่งออร์เดอร์ทางฝั่งเจ้าพ่อชื่อว่ามาเซกัน สรรพนามที่ทั้งคู่ใช้เรียกหากันอย่างรักใคร่เลยติดปากมาด้วย

บุคคลทั้งสองที่แม้จะอยู่คนละที่ แต่สีหน้ายิ้มได้รับของกลับเหมือนกันเปี้ยบ...คิลล์รีบกลืนเสียงหัวเราะเมื่อนึกไปถึงใบหน้าผู้พันแซนเดอร์สและเจ้าพ่อชื่อว่า

ระเบิดของคุณหนูลีอาสรรพคุณสมราคาคุย ‘เปลี่ยนสนามรบให้กลายเป็นทุ่งลาเวนเดอร์’ เพราะถึงจะอยู่ในล้งไม้ปิดอย่างแน่นหนา ก็ยังส่งกลิ่นหอมทะลุลังออกมา ว่ากันว่ากลิ่นของลาเวนเดอร์ช่วยบรรเทาความเครียด เห็นจะตรงกันข้ามกับงานนี้ เพราะคนได้รับดูเครียดหนักกว่าเดิม

“ได้คราวหน้าจะลองกลืนมินต์ดู เคี้ยวหอมๆ เย็นๆ ช่วยทำให้จิตใจสงบ”

คิลล์ล้าล็กน้ำลาย มองร่างบางที่ทอดออกครุ่นคิดสีหน้าจริงจัง
อยากจะบอกว่านี่ระเบิดนะครับ ไม่ใช่น้ำมันหอมระเหย

แล้วไอ้กลิ่นมินต์นี่คืออะไรวะ ช่วยให้อึดใจสงบ...ก่อนไปสู่สุดติ?

แจกของแถมเป็นบทสวดแผ่เมตตาด้วยเลยไหมถ้าจั้น

“คิดอะไรอยู่ ฐึ้นะคะ”

คิลล์ยืมแหม่งเมื่อโดนรู้ทันความคิด สีหน้าเขาคงปิดไม่มีดี แต่
อย่างไรว่าแหละ ใครมาได้ยินก็คงยากที่จะไม่คิดต่อจริงๆ

“ทำรุ่นทดลองเสร็จ จะฝากคิลล์ไปเป็นสินค้าตัวอย่างสักกล่อง
แจกให้หมดนะคะ” ดวงตาสีฟ้าหรี่มองหัวหน้าหน่วยส่งของ มุมปาก
ยกเป็นรอยยิ้มแสบๆ แต่คนถูกมองเริ่มยิ้มไม่ออก พลังคิดในใจ

...คนพวกนั้นถูกเสียงหวานๆ ทำทางซั้อ่อนหลอกลวงทั้งนั้น มี
ไอ้คิลล์นี่แหละที่เป็นบุญตาได้เห็นด้านดาร์กของเจ้าหญิงดิสนีย์

“ว่าแต่วันนี้เรียกผมมามีอะไรหรือเปล่าครับ” คิลล์เปลี่ยนเรื่อง
กันไม่ให้เจ้าหญิงกลายร่างเป็นแม่มดตัวร้ายมากไปกว่านี้

“ถ้าคิลล์มาส่งของให้สี่อัคราหน้ามาที่นี้ะคะ ติดต่อมาสเตอร์
ร้านชื่อเมแกนได้เลย”

คิลล์มองร้านสีหวานด้วยสายตาประหลาด กลืนน้ำลายอีกหนึ่ง
อีกใหญ่ ไม่ใช่อะไร เขากำลังจินตนาการภาพตัวเองเดินเข้าร้านสี
ลูกกวาด เพื่อเอาอาวุธสงครามเข้าไปส่ง

ดูเข้ากันพิลิก!

“และอย่าลืมว่าต้อง...”

“เป็นความลับ”

สี่อากยืมพอใจเมื่ออีกฝ่ายตอบประโยคอย่างรู้งาน

คิลล์ส่งของครบเรียบร้อยแล้วจึงเตรียมกลับบ้าน ดังนั้นเธอจึง
ฝากความคิดถึงไปให้อีกกับเธย์ จากนั้นต่างก็แยกย้ายกันไป

กลับมาถึงคอนโดได้ ร่างบางก็โยนทุกอย่างไว้บนโซฟา แล้วเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำเย็นจิบออกมากดดื่ม

“ฮ้า สดชื่น”

ดับกระหายเรียบร้อยก็ถือขวดน้ำเดินกลับมานั่งโซฟา มือเรียวเอื้อมคว้าแลปท็อปสี่ขาเครื่องบางมาเปิด รอเครื่องบูตไม่นาน ปลายนิ้วก็พิมพ์ URL คำนึงเคยก่อนจะทำการล็อกอินเข้าระบบ

ภาพหน้าจอสีดำตัวหนังสือสีขาวโผล่มาเป็นข้อๆ เหมือนกระตุ้เว็บบอร์ดอันคุ้นเคยปรากฏขึ้นทันทีที่เข้าระบบได้

URL นี้คือเว็บลับของคนในวงการใต้ดิน หรือที่เรียกกันวงในว่า ฟอรัมใต้ดิน...มันเป็นชุมชนไซเบอร์ที่เปรียบเหมือนตลาดกลางให้คนมาซื้อขายแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และสินค้าต่างๆ

แน่นอนว่าข่าวสารและสินค้าพวกนี้ไม่สามารถสอบถามกันอย่างเปิดเผยได้บนดิน ดังนั้นการจะเป็นสมาชิกของที่นี่จำเป็นต้องมีบุคคลอ้างอิง ถึงจะได้รับการอนุมัติให้เข้าร่วมและมีรหัสเข้าใช้งาน

ลือาขอให้คิลล์ช่วยสมัครให้ และก็สิงอยู่ในฟอรัมใต้ดินนี้มานาน คอยดูการเคลื่อนไหวของข่าวสารสินค้า ดูคนที่มาถามหาหรือวางขาย จนพอแบ่งแยกคร่าวๆ ได้ว่า เหล่าคนในฟอรัมแบ่งได้เป็นสองกลุ่มใหญ่ จากการซื้อสินค้า หนึ่งคือพวกถามหาหรือซื้อขายสินค้าทั่วไป สองคือพวกที่ชอบสะสม

หากจะให้แบ่งย่อยลงมาอีก ในพวกที่ชอบสะสมนั้นก็ยังสามารถแบ่งได้เป็นกลุ่มๆ สะสมของหายาก สะสมของแพง สะสมของแปลก สะสมของที่ไม่เหมือนใคร...และคนพวกนี้คือกลุ่มเป้าหมายของเธอ

‘ที่นี่ที่เดียว...ระเบิดควันก็ภูเขา สนใจ DM มา - เจ้าหญิงดิสนีย์’
ขั้นแรกต้องวางเหยื่อล่อไว้ก่อน...

ภูเขาให้ทั้งคุณและโทษ เป็นได้ทั้งพีชร้ายและสมุนไพรรักษา ขึ้นอยู่กับว่าเอาไปใช้งานแบบไหน ระเบิดควันนี้เธอเพียงทดลองเอา

กัญชาสกัดใส่เข้าไปเป็นส่วนประกอบ ลองอยู่หลายรอบไม่ให้ออกฤทธิ์
มากเกินไป จนกระทั่งได้ผลเป็นที่น่าพอใจ และนี่คือผลงานชิ้นใหม่ที่ยัง
ไม่เคยขายให้ใครมาก่อน

เธอไม่ได้ต้องการยัดคนเข้ามาดูล้นหลาม แต่การไหลไปแบบ
เป็นตัวของตัวเองมากเกินไปอาจทำให้เหยื่อนี้หายไปได้ สำหรับคน
ในวงการนี้แล้ว เหยื่อล่อต้องน่าสนใจ

เมื่อตกเหยื่อให้เข้าประตูมาได้ ขึ้นต่อไปก็สบายแล้ว...

อะไรนะ

สินค้าดูดีแต่ไม่เข้ากับชื่อไอดีเลยสักนิดนั่นหะ

ว่า! เธอลืมบอกสินะว่าระเบิดควันนี้เป็นรูปเกล็ดน้ำแข็ง ยิ่งพูด
คำว่า Let it go ก่อนไปไปแล้วละก็...

เพียงแค่วเวลาไม่นาน ดูเน็ตฟลิกซ์จบไปได้หนึ่งตอน ในกล่อง
ข้อความก็ปรากฏข้อความถูกส่งมาถามเรื่องระเบิดควันกันมากมาย
ดูจากไอดีที่ส่งมามีทั้งพ่อค้า ทหาร และบางชื่อไอดีที่เดาไม่ได้

สื่อภาวนาขอให้พวกนี้คือนักสะสม เพราะคนพวกนี้คือกลุ่ม
เป้าหมายที่แท้จริงของเธอ

ถึงจะดีใจที่มีทหารส่งข้อความมาว่าสนใจ แต่สื่อรู้ว่าสินค้าของ
เธอไม่เหมาะกับการใช้งานของคนพวกนั้น...ไม่สิ ฟังก์ชันการใช้งาน
คงเหมาะ แต่รูปลักษณ์คงไม่ถูกใจ

ลองนึกถึงหน่วยทหารร่างสูงกำยำในชุดสีทึมๆ หยิบระเบิดควัน
ที่เป็นรูปเกล็ดน้ำแข็งขึ้นมาแล้วปาออกไปด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง...ความ
น่าเกรงขามของทหารพวกนั้นคงติดลบต่ำกว่าจุดเยือกแข็ง

แล้วถ้าจะให้เธอผลิตออกมาในแบบบ้านๆ ทั่วไป?

ไม่ละ...ไม่ใช่สไตล์ ทำได้แต่ไม่ทำ

สิ่งที่คิดก็เป็นจริง เมื่อเธอส่งรูปสินค้าให้ดู เหล่าคนมากมายก็
หายเหลือเพียงแค่สองรายเท่านั้น

แต่เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว...

ปลายนิ้วเรียวกดพิมพ์ข้อความส่งกลับ มุมปากผุดรอยยิ้มกว้าง

‘สนใจดูสินค้าจริงได้ที่ *The Weapons Club*...โปรดแจ้งรหัส XX
แก้มาสเตอร์ร้าน’

4

ครอบครัว

“เรารู้ หนูมาแล้วค่ะ”

เสียงใสดังก้องสะท้อนภายในโกดัง เรียกให้เจ้าของชื่อ ‘เรไร’ เสียงสูงยกมือกุมหัว ดวงตาคมกริบกวาดมองเหล่าคนงานที่รีบก้มหน้า งดส่งเสียงกุกกักในลำคอ แต่แม้จะเก็บเสียงได้ อาการไหล่กระเพื่อม ก็ห้ามไม่ได้อยู่ดี

เรมิงตันถอนหายใจเฮือก หันมายืนกอดดอกตีนน้ำตุ้งท่าเรือ เจ้าของเสียงใส...คนเดียวที่กล้าเรียกทั้งต่อหน้าและลับหลัง และเป็นคนเดียวที่เขาทำอะไรไม่ได้

แต่เมื่อเห็นเงาร่างระหงวิ่งมาตามทางเดินด้วยสปีดสุดฝีเท้า มือสองข้างที่กอดดอกอยู่ก็เปลี่ยนเป็นอ้าออกกว้าง ยิ่งอีกฝ่ายมาถึงก็โถมร่างเข้ามาในอ้อมกอดเต็มแรง ฟอรั่มดุก็หายไป เหลือเพียงใบหน้าที่ยิ้มกว้าง

“มาแล้วหรือเจ้าหญิงของแดด”

ลีอาร์ดอ้อมกอดแน่นขึ้น ผังใบหน้ากับออกกว้าง แล้วส่ายไปมา อย่างออदอ่อน และเมื่อดวงตาเลื้อยไปเห็นเพื่อนเล่นวัยเด็ก เจ้าตัวก็ยิ้มกว้าง

“วันนี้ เอ็ม...ไม่เจอนาน คิดถึงจังเลยคะ”

วินเซสเตอร์ส่งยิ้มให้อย่างอ่อนใจ ขนาดเจ้านายยังไม่รอดแล้ว
วินนี่อย่างเขาจะเหลืออะไร มีเพียงคนเดียวที่ดูจะยิ้มสบายใจได้คือ
แม็กซิม

“เซ่นกันครับคุณหนู” เอ็มตอบกลับเสียงนุ่ม

“แล้วไม่คิดถึงแด๊ดหรือไง” เรมิงตันท้วง เห็นลูกสาวบอกคิดถึง
คนอื่นแต่ไม่บอกคิดถึงตัวเอง จิตใจคนเป็นพ่อรู้สึกบอบช้ำขึ้นมาเล็กน้อย
ดวงตาคมดัวดมองสองคนสนิทขุนขวาง

“ต้องถามอีกหรือคะ คนอื่นที่บอกเพราะกลัวไม่รู้ แต่เรย์แค่มอง
ตาสีอาก็น่าจะเห็นแล้วนี่คะ มันล้นจนทะลักออกมาแล้วเนี่ย”

สองหนุ่มที่ถูกดีดให้กลายเป็นคนอื่นยกยิ้ม ดวงตาทอประกาย
ขบขันมองไปทางหญิงสาวผู้มีความสามารถในการทำให้คนตกหลุมรัก
ได้ไม่ยาก เจ้าตัวปากหวานจนน้ำตาลพานจะขึ้นสูง

หากว่าคุณหนูลือาเป็นผู้ชาย...เชื่อได้ว่าสาว ๆ น่าจะหลงคารม
จนโง่หัวไม่ขึ้นแน่นอน

เจ้าของคำหวานยิ้มใส่ตาคนเป็นพ่อ เห็นใบหน้าคมยังคงบั้งอยู่
เล็กน้อยก็ฉีกยิ้มกว้าง

“คิดถึงเรามากเลยค่า”

“อะແ່ມๆ เมื่อไหร่จะเลิกเรียกชื่อนี้สักที หืม?” เรมิงตันวางมือ
บนหัวทุยแล้วขยี้ไปมาสีหน้าพอใจ ติดแต่คำเรียกขานชวนให้ขึ้นเสียงดู
อย่างไม่จริงจังนัก

“ไม่ได้หรอกคะ”

“...” เรมิงตันนั่งค้ำไปเมื่อเจอท่าทางซ้อนตาขึ้นมอง ดวงตา
หงส์กะพริบพริบๆ พองลมเข้าแก้ม นิ้วคืบชายเสื้อเขากระตุกสองสาม
ที...ท่าไม้ตายที่ยิ่งกว่าน้ำมันพราย ทำเอาคนเป็นพ่อหัวเราะแห้งในใจ
เรียกแบบที่สบายใจเลยครับลูก...

“แล้วทำไมมาจนถึงที่นี่ ไปบ้านมาหรือยัง” เรมิงตันถาม

ช่วงนี้ตรงกับช่วงปิดเทอมของลืออาซึ่งหญิงสาวจะกลับมาบ้าน
ทุกครั้ง นั่นคือข้อตกลงร่วมกันและเจ้าตัวก็ยิ่งกว่าเต็มใจ

“ไปกอดโอบมาเรียบร้อยแล้วค่ะ แล้วก็มาหาแดดที่นี้เลย...คิดถึง
ที่สุด” ลืออาอย่าตอบท้ายด้วยการเขย่งปลายเท้าขึ้นไปจตุจตุกับแก้มสาก
และได้รับรางวัลเป็นเสียงหัวเราะฮาๆ

“อยากได้อะไรก็บอกมา” เรมิงตันหรีตอย่างรู้ทัน

“โอ้...เปื่อยจริงคนรู้ทัน”

ใช่...ลืออา ยิ่งกว่าเต็มใจกลับบ้านยามปิดเทอม เพราะที่นี้มีของ
ให้ใช้ครบยิ่งกว่าครบ

“คิลล์มาบอกแดด...” เรมิงตันเกริ่นเมื่อเขาพาลืออาเข้ามานั่ง
ในห้อง วินเซสเตอร์กับแม็กซิมไปเตรียมขนมของว่างให้อย่างรู้งาน

ลืออาตัวเกร็ง แต่ก็ยังวางสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ และเมื่อได้ยินประโยค
ตามมาก็ถอนหายใจโล่งอก

“ว่ามีไปส่งของให้เซสเตอร์กับคาร์ลอส”

“ระเบิดกลิ่นลาเวนเดอร์ค่ะ” ลืออายิ้มตอบอย่างภูมิใจ

เรมิงตันนิ่งไป แต่เพียงไม่นานเสียงหัวเราะฮาๆ ก็ดังก้อง แล้วก็
เปลี่ยนเป็นเสียงขลุ่ยซลักไธแค็กๆ ในลำคอเมื่อเจอกับคำถาม

“เรไรเอาไว้อย่างไรคะ”

ไม่! เรมิงตันกรี๊ดร้องในใจ อุปาทานว่าเห็นทางเห็นเขี้ยวปีศาจ
งอกออกมาจากนางฟ้าตัวน้อยๆ เขาแอบหยิกต้นขาเตือนตัวเองว่าอย่า
ได้ไปหลงคารม เพราะคำถามนี้ของเจ้าหล่อนหมายถึงว่า หากเขา
อยากได้ไว้ ‘ชาย’ ก็ต้อง ‘ซื้อ’

คนเป็นพ่อนึกเขินเขี้ยวในใจ

นางฟ้าตัวร้าย...วัตถุดิบของเขาเจ้าหล่อนก็เอาไปฟรีๆ คนผลิต
ก็คนของเขา ทำเสร็จออกมาส่งไปขายให้คนอื่นเขาก็ไม่เคยได้ส่วนแบ่ง
แล้วยังจะมาหลอกขายให้เขาต้อง ‘จ่าย’ อีก...

คนอย่างเรมิงตันไม่เคยขาดทุนให้ใครขนาดนี้มาก่อน พุดเลย!
“คราวนี้เด็ดไม่หลงกลหรอคะ” หนู่มให้ญี่มฮั่มในลำคอ
“เนี่ย...มันน่าน้อยใจชะมัด ขนาดเด็ดยังไม่อดหนุนเลย ทั้งๆ ที่
คุณตาเซสเตอร์กับลุงคาร์ลอสยังสั่งไปตั้งคนละลังสองลัง” ประโยคทำ
ลืออาจมีจ่าเสียงอ่อย ก้มหน้ามองมือตัวเองบนตัก

...แต่หางตาแอบเหล่มองปฏิกิริยาของคนเป็นพ่ออย่างตั้งใจ
“มุกนี้เก่าแล้ว”
ริมฝีปากบางเบะคร่ว่าเมื่อโดนรู้ทัน
“ค่าตัวเครื่องบินแพงจิง ปิดเทอมคราวหน้าต้องเก็บเงินไม่ทัน
แน่เลย”

“เด็ดโอนให้ทุกครั้ง”
“คอนโดแต่ละเดือนๆ ก็แพงแสนแพง”
“คอนโดไม่มีค่าเช่า”
“ลือหมายถึงค่าน้ำค่าไฟคะ” หญิงสาววัดสายตาค้อนให้คน
ที่ตอบกลับทุกคำด้วยรอยยิ้มขบขัน
“ไม่เอาจริงๆ เหรอคะ ลือตั้งใจทำมากเลยนะ”
เรมิงตันยิ้มอ่อน...ข้อนี้เขาเถียงไม่ได้จริงๆ สุดท้ายก็ยอมแพ้
ให้แก่ความพยายาม

“เอามาล้างนึ่ง”
“สองไหมคะ ลือเพิ่งสั่งผลิตกลืนมินต์ไป เเร่ไรจะเป็นรายแรกที่มี
เลยนะ”
“ล้างเดียว!” เรมิงตันตาเขียวไล่คนที่ได้คืบจะเอาศอก
“ก็ได้อ้อ ล้างเดียวก็ล้างเดียว”

กว่าสองพ่อลูกจะได้ออกจากโกดัง พระอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้า
ไปนานแล้ว ดังนั้นเมื่อคนทั้งคู่กลับมาถึงคอนโด จึงโดนคนที่รออยู่บน

เล็กน้อย

“เรย์คะ ลีอาเพิ่งกลับมาถึงเมื่อเช้า ไม่ยอมนอน บอกจะออกไปหาเรย์ แล้วยังจะนั่งทำงานจนดึกอีก” ไอรินกอดอกเสียงเข้ม เบนเป้ายังไปทางสามี

นอกจากเสียงจะเข้มแล้ว ดวงตายังเข้มตามเมื่อได้ยินน้ำเสียงติดจะ่วงงุนสนับสนุน

“ใช่คะ ลีอาบอกให้กลับไปก็ไม่นอนกลับ...ฮ้าว ง่วงนอนด้วย”

ฮ้าวเฮ้ยลูกสาว! ทำไมทำกันแบบนี้ล่ะวะครับ

เริ่มงัดหน้าเหวอ หันขวับมองคนพูดคอแทบเคล็ด อ้าปากพะงาบๆ อยากบอกว่าเจ้าตัวนั้นแหละที่มีวลุลูกอยู่ในห้องวิจัยไม่ยอมออกมา พอเขาเดินไปตามก็บอกว่าขออีกนิดๆ จนล่องเลยมาป่านนี้

“ไปเลยทั้งพ่อทั้งลูก ไปอาบน้ำแล้วออกมาทานข้าวคะ” ไอรินไล่ทั้งสองคนให้ไปอาบน้ำ ถึงในโกดังจะไม่ได้บอ้าวุ่นหนาเหมือนโกดังสินค้าทั่วไป แต่กลิ่นเขม่าควันอะไรต่อมิอะไรก็ติดมา

กว่าลีอาจะจัดการตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้วออกมา เธอก็พบว่าอาหารถูกจัดขึ้นโต๊ะเรียบร้อยแล้ว

“อะแฮ่มๆ” เจ้าตัวกระแอมไอเสียงใส เมื่อพบว่านอกจากอาหารจะเรียบร้อยแล้ว ถ้าออกมาช้าอีกนิดไอก็น่าจะเรียบร้อยโรงเรียนเรย์ไม่แพ้กัน

“หวานเหมือนเดิมเลยนะคะ” ลีอาแซว เธอชินแล้วกับการแสดงความรักของคนทั้งคู่ที่ไม่ว่าผ่านมานานแค่ไหน ก็ยังดูหวานขึ้นเหมือนตอนแรกๆ ไม่ผิด

“โอ๊ย...ซี้ด”

นั่นแหละ...ความหวานของบ้านสมิทธิ์

เริ่มต้นลูบเอวที่โดนหยิกบ่อยๆ แต่ก็ไม่เข็ด ยังยื่นหน้าเข้าไปฝากสัมผัสหนักๆ บนริมฝีปากอิมอีกรอบก่อนจะรีบผละออกมา ผิวปาก

หรืออย่างอารมณ์ดี

“นี่ๆ ไม่ให้ไอรีวิวะเปิดให้ละ” เรมิงตันสะกิดลูกสาวหาเพื่อน
ร่วมชะตากรรม ยักคิ้วอีกๆ ให้ไอรีนที่หันมาถลึงตาใส่

เขาโดนคนเดียวไม่ได้ มันไม่สนุก...

“ไม่ละคะ ลีอาไม่อยากทำให้แม่สมาก มूलค่ามันดรอปป”

แต่คำตอบที่ได้ยินทำให้เรมิงตันต้องกลอกตา ขมุกขมิบปากว่า
ไม่ยุติธรรม!

ไอรีนหัวเราะคิก พุดได้คำเดียวว่านี่แหละลูกแม่...

“ไม่ชวนชาร์มมาเที่ยวบ้างเหรออ” ไอรีนเปลี่ยนเรื่องขณะดัก
เนือปลาก่อนขาวๆ ให้ลีอาที่ยืนจามารับ

“ชวนมาทำไม/ชวนมาทำไมคะ”

สองพ่อลูกประสานเสียงกันทำเอาคนเป็นแม่มองตาปริบๆ เมื่อก็
ยังนึกในใจว่าเป็นลูกแม่ ตอนนี้นคงต้องเปลี่ยนเป็นลูกพ่อแทนซะแล้ว

“ทำไมจะชวนไม่ได้ละ” ไอรีนเลิกคิ้วถาม

ชาร์มเรียนที่เดียวกับลีอา ถึงแม่ชายหนุ่มจะอ่อนกว่าลีอาอยู่หนึ่ง
ปี แต่ด้วยความที่ฝ่ายนั้นเรียนเร็ว เลยทำให้ยื่นสอบเข้ามหาวิทยาลัย
ทันรุ่นเดียวกับลีอา เธอคิดว่าทั้งคู่น่าจะจำกันได้อยู่บ้าง เพราะตอน
เด็กๆ ก็เคยพาไปเจอพาไปเล่นด้วยกันอยู่ ชาร์มยังเคยร้องไห้จะตาม
ลีอากลับมาที่นี้ด้วยซ้ำ

“ก็...ชาร์มก็ต้องกลับบ้าน จะมาบ้านเราทำไม” เรมิงตันตอบ
โดยมีลีอาพยักหน้าหงิกๆ อย่างเห็นด้วย

“นั่นสิคะ ไม่ได้สนิทกันซะหน่อย” ยิ่งเมื่อนึกไปถึงประสบการณ์
นั่งเครื่องกลับจากชิว่าว่าด้วยกันครั้งล่าสุด ลีอาก็มีสีหน้าเหวง

มันเป็นไฟลต์กลับที่เจียบส่งจัดประหนึ่งนั่งกลับคนเดียว ไม่สิ...
กลับคนเดียวยังไม่เจียบขนาดนั้น

แถมอีกฝ่ายยังส่งสายตาที่ไม่รู้ความหมายเป็นระยะๆ แต่พอเธอ

หันมองก็เบนกลับไปราวกับไม่อยากเสวนาด้วย ประสบการณ์แบบนั้น
บิณครั้งเดียวไม่กี่ชั่วโมงก็เกินพอ อย่าให้ได้ต้องมานั่งด้วยกันยาวถึง
สิบกว่าชั่วโมงเลย

สิ่งมีชีวิตที่ชื่นชอบสีสันแบบเธอไม่ถูกจริตกับความมีดมนแบบ
นั้นจริงๆ

“เมื่อก่อนยังวิ่งเล่นด้วยกันอยู่เลย” ไอรินแห่ย์ แล้วก็ยิ้มกว้าง
เมื่อเห็นใบหน้าอ้าของลืออา

“นั่นมันเมื่อก่อนนี่คะ ตอนเด็กๆ ชาร์มก็น่ารักอยู่หรอก ไม่รู้ทำไม
โตมาไม่น่าคบสักนิด”

“หืม? ทำไมล่ะ”

“ฮั่นแน่! ไอกับเรย์ไม่รู้ใช่ไหมล่ะคะว่าชาร์มน่ะฟอร์มจัดมาก
ชอบทำหน้าเรียบๆ มองนิ่งๆ แผลออราแบบ...” ลืออาหยุดคิดหาคำพูด
และเมื่อนึกได้เข้าตัวก็ตืดนิ้วเปาะชอบใจ “แบบ...บ้านนี้หมาดูละ”

“กร้ากกก”

ไอรินตัวมอมงเริ่มตันที่ขำน่าจนตัวโยก แต่ตัวเองก็อดหัวเราะ
ไม่ได้เช่นเดียวกัน เมื่อภาพของสัตว์สี่ขาขนสีน้ำตาลตาวาววับขึ้นมา
ในหัว

ชีวาวาม่าเฟีย...ก็ดูจริงๆ ละนะ

“ขนาดนั้นเลย” ไอรินถามเสียงกลั้วหัวเราะ

“ยิ่งกว่านั้นอีกคะ แต่ไม่รู้ทำไมพวกสาวๆ ถึงได้กรีดกันคอแทบ
แตก ยิ่งเวลาเล่นก็ฟานะคะ อื้อหือ...แทบไม่มีพื้นที่ให้ยืน”

“แล้วเจ้าหญิงของพ่อกรีดด้วยรีเปล่า” เรมิงตันย่นหัวคิ้ว เหล่มอง
อย่างไม่ไว้ว่างใจ

“กรีดคะ...” ลืออายิ้มแฉ่ง แก่ล้งแห่ย์คนเป็นพ่อ “แต่ว่ากรีดแบบ
อย่ามาเข้าใกล้ล่ะ รู้สึกเหมือนโดนดูตมสดไสยยังงี้ไม่รู้คะเรไร”

“ฮ่าๆๆๆ”

“นี่ๆ หนูจะฟ้องด้วยละ หมอนี่นะ...”

ลืออาใส่ไฟอีกฝ่ายอย่างสนุกสนาน โดยไม่รู้ตัวสักนิดว่าการใส่ไฟในวันนี้ จะเป็นการสร้างงานสร้างอาชีพให้ตัวเองในวันหน้า

ตัดภาพมาอีกด้านหนึ่ง...

“ไม่ชวนลืออากลับมาด้วยหรอชาร์ม” อลิสถามลูกชายที่เดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นพอดี

เธอชอบเวลาหญิงสาวคนนั้นมาเยี่ยมเยียน เพราะมันเหมือนหญิงสาวนำพาความสุขไสมาด้วย

ชาร์มทำเพียงเล็กน้อยขึ้นเป็นคำถามอย่างสงสัยว่า ทำไมเขาถึงต้องชวนหญิงสาวคนนั้นกลับมาด้วย

ลืออา สมิทธิ์...หญิงสาวที่เป็นเหมือนฤดูใบไม้ผลิ นำพาออราความสุขสดใสแผ่กระจายไปทุกที่ เหมือนว่าโลกนี้เต็มไปด้วยสีสันสวยงาม แต่นั่นเป็นเพียงภาพลักษณ์ภายนอก...สำหรับเขาแล้วลืออาแค่อาสีพวกนั้นมาฉาบเพื่อบดบังความร้ายกาจของตัวเองไว้เท่านั้น

และดูเหมือนจะไม่ใช่เขาคนเดียวที่คิดแบบนั้น

“ชวนมาป่วนหรือใจอลิส” คาร์ลอสทำหน้าแหยง พูดถึงหญิงสาวคนนั้นแล้ว เขายังอุปาทานเหมือนได้กลิ่นลาเวนเดอร์ติดอยู่ที่ปลายจมูก

“เฮอะ...ทำเป็นพูดไป คุณเองก็ตั้งใจที่ลืออาจะมาละน่า อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ล่ะ”

“มาแบบไม่ต้องเอาของขวัญมาขายเถอะ ผมจะอ้าแขนรับเลย”

อลิสหัวเราะคิกเมื่อเห็นท่าทางขยาดของคาร์ลอส เห็นไหมล่ะเธอบอกแล้วว่าหญิงสาวคนนั้นมาพร้อมกับความสุขไสจริง ๆ

ชาร์มนั่งฟังคู่สามีภรรยาคุยกันกะหงุกกะเหมิงเพลื่นๆ แล้วก็สะดุ้งขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อหัวข้อถูกโยนมาที่ตัวเอง

“แล้วที่ยูได้คุยกันบ้างรีไปเล่าชาร์ม” อลิสถามขึ้น ตอนลือามา เธอก็ไม่เห็นว่าคุณชายจะคุยอะไรด้วยทั้งที่เรียนที่เดียวกันแท้ๆ

“ก็...นานๆ ที่ครับ” ชาร์มตอบยิ้มๆ ไม่ขยายความเพิ่มว่า ‘นานๆ’ ที่ นั่นคือ เขาเพิ่งได้คุยกับหญิงสาวอีกครั้งก็ตอนมาบ้านคราวที่แล้ว หลังจากครั้งล่าสุดเมื่อหลายปีก่อน

“ได้ยังไงกัน เราต้องคอยดูแลลือาด้วยรู้ไหม เค้าเป็นผู้หญิง มาอยู่ไกลบ้านคนเดียว เป็นหูเป็นตาให้ลุงเรย์ด้วย คนกันเองแท้ๆ”

“มัมอย่าไปโดนออราพาสเทลนั่นหลอกเอาเชียรว”

“แน่ะ! เรานี่ปากร้ายจริง”

ชาร์มมุบปากกระตุกเมื่อได้ยินคำต่อว่าของคนเป็นแม่ คั้นปาก อยากจะบอกว่าสาวน้อยของแม่ไม่ได้ใสๆ อย่างที่คิดหรอกนะ และถ้าให้เขาเป็นหูเป็นตาให้เมิ่งตัน พ่อค้าอาวุธคนนั้นคงได้แล่นมาคุ่ม ลูกสาวทุกวันแน่ๆ

ลือาพอบพิวลาฯขนาดไหน เพื่อนหลายคนของเขาเคยซีเธอมาก แค่นั้น เจ้าตัวเปลี่ยนคนคงบ่อยแค่นั้น...ชาร์มรู้ดี

แต่นั้นเป็นเรื่องของเจ้าหล่อน เขาไม่ได้มีนิสัยขี้ฟ้อง

“แต่ด...อย่ามัวแต่หัวเราะสิครับ” เมื่อครั้นจะต่อปากต่อคำ กับคนเป็นแม่ จึงต้องหันไปหาผู้ช่วย แต่เมื่อผู้ช่วยยังไม่หยุดหัวเราะ แลมองมาด้วยสายตาขบขันรอดูเรื่องสนุก เจ้าของโบหน้าเรียบนิ่งจึงถอนหายใจเบาๆ

“ผมได้ยินลือาบอกว่าจะทำระเบิดกลินมินต์”

คาร์ลอสตาเหลือกมองโบหน้านิ่งของคุณชาย ที่ไม่ว่ายังไงก็ไม่มีวี่แววล้อเล่น “เฮ้ยๆ แล้วทำไมเพิ่งมาบอกระไ้ลูกหมา!”

ชาร์มถอนหายใจออกมาอีกหนึ่งเฮือกใหญ่ โบหน้าคมสายน้อยๆ ผมหมา แต่ดก็หมานะ...

หญิงสาวผู้ที่สามารถทำให้เจ้าพ่อชีวะว่าผมทำได้ไม่รู้ตัวเองสักนิดว่ามีอิทธิพลขนาดนั้น เพราะตอนนี้เจ้าตัวกำลังยิ้มกริ่มนอนดูเน็ตฟลิกซ์ไปพร้อมกับอ่านแชตที่เมแกนส่งมาเป็นรายงานประจำทุกวัน

ร้านของเธอกำลังเป็นที่นิยม ทั้งโซนของหวานและของเล่น...

Club master Megan: ของใกล้จะหมดค่ะ...หมายถึงทั้งวัตถุดิบทำขนมและของเล่นในชอป

ลียายังกว้าง มาสเตอร์ของร้านใช้คำเรียกคลับลับชั้นใต้ดินของเธอเสียน่ารักว่าเป็นชอปขายของเล่น

Lya: ของทำขนมซื้อเข้าได้เลยค่ะ

Lya: ของเล่นในชอป ลียาจะให้คนไปส่ง

Club master Megan: ใครคะ คนเดิมหรือเปล่า

Lya: คนเดิม แต่ก็ต้องให้บอกรหัสอยู่ดีนะเมแกน ไม่ว่าใครก็ต้องแจ้งรหัสทุกครั้ง

ลียาย้า แม้แต่รหัสของคิลล์เธอก็เปลี่ยนทุกครั้ง ไม่ใช่กลัวว่าจะมีคิลล์ตัวปลอม นั่นมีความเป็นไปได้น้อยมากถึงมากที่สุด แต่บางทีก็กลัวว่าคนส่งของของเรไจะเอาอะไรนอกเหนือจากที่สั่งไปส่ง

Club master Megan: Snowflake ขายดีมากค่ะ เหลืออีกไม่กี่อันก็หมดแล้ว

ระเบิดควันกัญชาที่ทำออกมาเป็นรูปเกล็ดน้ำแข็งถูกตั้งชื่อรุ่นให้เรียกง่ายๆ ว่า Snowflake ตอนเปิดตัวใหม่ๆ มีคนสนใจไปดูแค่สองคนแต่ไปๆ มาๆ กลับขายดีเป็นเทน้ำเทท่า พวกชอบสะสมก็ซื้อไปเก็บกัน บอกว่าสวยดี พวกสายโจมดีก็ซื้อไปใช้ บอกว่าโยนไปแล้วคนไม่หนีกว่าจะรู้ตัวอีกทีก็เดินตาลอยเดินเคลิ้มมาให้จัดการเอาง่ายๆ

Club master Megan: อ้อ แล้วมีคนถามด้วยค่ะว่ามีแบบอื่นอีกไหม

รีเครสต์ใหม่ทำให้หัวคิ้วขมวดมุ่น ละสายตาจากจอมือถือม้ายังจอโทรทัศน์แทน ภาพของคนติดเกาะปราศจากเครื่องมือติดต่อสื่อสารที่ฉายอยู่ในจอไม่ได้ช่วยให้มีไอเดียอะไรใหม่ๆ สักนิด

มือเรียวล้วงลงไปในกลุ่มสีขาวยาวอยู่ด้านข้าง หยิบขึ้นมากำหนึ่ง แต่เมื่อกำลังจะส่งเข้าปากก็หยุดชะงัก

...ป๊อปคอร์น

ปลายนิ้วส่งก้อนสีขาวเข้าปาก หลับตาพริ้มเคี้ยวหับๆ เปิดประสาทรับรสและกลืนอันเป็นเอกลักษณ์อย่างเต็มที่

ระเบิดป๊อปคอร์นเหวอ ก็ไม่เลว...

เพิ่มกลิ่นชีสหรือปาปริก้าอีกนิดหน่อย อ้อหือ...ให้อารมณ์เหมือนดูหนังโรงเลยละ ต่างกันนิดเดียวตรงที่ไม่ต้องซื้อตั๋ว แต่เล่นเองจริงๆ!

และเพียงอึดใจต่อมา คำขายก็แล่นวาบเข้ามาในหัว

‘คุณเคยเข้าโรงหนังหรือไม่? จำลองโรงหนังมาไว้ในสนามรบ สมจริงยิ่งกว่า 4D ด้วย LB1118 by Lya’

ไม่ได้การละ...

เธอต้องรีบไปใช้ห้องวิจัย ทำระเบิดรุ่นนี้ให้เสร็จก่อนกลับ!

แทบจะทุกครั้งี่เวลาแห่งการพักผ่อนมักจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว วันเปิดเทอมที่ใกล้เข้ามาทำให้ลืมนัดต้องแพ็กกระเป๋าเดินทางอีกครั้ง ยังดีว่าของที่นำติดตัวมาไม่มีมาก

ทว่าของที่ต้องส่งกลับไปเพราะไม่สามารถหอบหิ้วไปด้วยได้นั้น...มีอีกมาก

“คิลล์คะ อย่าลืมของลีอานะ” ลีอ้าย้ากับชายหนุ่มผมเทาขณะที่ออกจากโกดัง

ระเบิดรุ่นป๊อปคอร์นวิจัยออกมาเรียบร้อยแล้ว ผิดไปจากที่คาดเล็กน้อยแต่ลีอาก็พอใจในสินค้าใหม่นี้ เดิมเธอคิดว่าจะทำให้มันเป็น

ระเบิดที่มีแค่กลิ่น แต่พอได้ไปอ่านผลงานวิจัยชิ้นหนึ่งที่บอกว่า เมื่อ
ประสาทสัมผัสทางการมองเห็นลดลง ประสาทสัมผัสส่วนอื่นจะชัดเจน
มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการลิ้มรส การได้ยิน สัมผัส และการได้กลิ่น...

นั่นทำให้ระเบิดป๊อปคอร์นถูกปรับเปลี่ยนฟังก์ชันเล็กน้อย ให้
กลายเป็นระเบิดแสงป๊อปคอร์น และผลงานชิ้นนี้เธอตั้งใจวางเป็น
คอลเล็กชันใหม่ของร้าน

“ให้คิลล์ส่งของอะไรอีกนางฟ้าตัวร้าย” เรมิงตันที่เพิ่งเดินออก
มาจากโกดังทันได้ยีนแว่วๆ

ยิ่งใกล้ช่วงที่จะกลับไปเรียน ลีอาจึงมาขลุกอยู่ที่โกดัง ทำนุ่น
ทำนี่จนภาพของนางฟ้าตัวน้อยที่น่ารักหายไป เขาจึงเปลี่ยนมาเรียก
ลูกสาวว่านางฟ้าตัวร้าย ซึ่งเหมาะกว่ามากแทน

“ความลับค่ะ” ลีอาขยับตาซุกซน เมื่อเห็นคนเป็นพ่อสายหน้า
อย่างระอา เจ้าตัวก็ซ่อนยิ้มร้ายมุมปาก เธอก็คิดว่าเธอหยอกเล่น เพราะ
เรื่องการขลุกทำระเบิดอยู่ในโกดังทั้งวันไม่สามารถปิดบังได้ ยิ่งให้อ้วน
ให้มือหนึ่งที่คุณเรื่องขนส่งอย่างคิลล์ไปส่งของให้ยิ่งใจแข็งเข้าไปใหญ่

แต่เริมิงตันไม่รู้ว่ามีเธอหมายความว่าพูดจริงๆ สิ้นคำไม่ใช่
ความลับ แต่ร้านและคลับต่างหากที่ลับ

นี่แหละที่เรียกว่าซ่อนความลับอย่างเปิดเผย

“สั่งความกันเสร็จแล้วก็ขึ้นรถได้ แม่เขาเตรียมของไว้ให้เรียบร้อย
แล้ว”

“ค่า” ลีอาเอี้ยวคอกลับไปทำท่าทำรูปปิดปากย่ำกับคิลล์อีกครั้ง
ก่อนจะควงคนเป็นพ่อขึ้นรถที่แม็กซิมขับมาจอดรออยู่ก่อนแล้ว

ไฟล์ตเดินทางของเธอคือคืนนี้ ลีอาจัดสัมภาระแยกเป็นซองที่
ถือกลับเองกับซองที่ฝากส่งกลับเสร็จเรียบร้อยตั้งแต่เช้าแล้ว ดังนั้น
เมื่อกลับมาถึงบ้าน หญิงสาวจึงมีหน้าที่เพียงแค่จัดการอาหารแฟร์เวล
มือใหญ่ส่งท้ายก่อนเดินทางข้ามซีกโลกเพื่อกลับไปเรียน